

«ЩО НАМ СЛІД ЗМІНИТИ?»

Широкомасштабне вторгнення росії в Україну призвело до численних людських жертв і величезних руйнувань. За оцінкою уряду, втрати для української економіки через військову агресію перевищили \$500 млрд^[1] на середину березня. Україну покинуло понад 3,5 млн біженців^[2]. Це означає різке зменшення доступних людських, матеріальних, фінансових ресурсів, що знадобляться для відновлення України після нашої перемоги. Своєю чергою, дефіцит ресурсів є підставою провести ревізію звичних академічних практик: прибрати зайве, те, що заважає і має негативне співвідношення користі до витрат та зусиль; додати те, що давно на часі, але до чого не доходили руки. Пропонуємо для обговорення декілька таких речей.

ПРАКТИКИ ПІДТРИМКИ УНІВЕРСИТЕТАМИ АКАДЕМІЧНОЇ ДОБРОЧЕСНОСТІ

Сфера академічної доброчесності дуже широка: один лише наш бюлетень вже розмінює третій десяток випусків 😊. Та варто позначити широкі, нагальні теми, яким, на наш погляд, слід приділити більше уваги найближчим часом.

- Університетам слід припинити некоректне застосування критерію допустимих відсотків текстових збігів у документах, що регламентують перевірку академічних текстів на ознаки плагіату. Академічний плагіат — це не відсоток збігів, а (спрощено) відсутність посилання на джерело тексту чи ідеї і позначок цитати там, де їх необхідно наводити згідно із сьогоденнішими академічними правилами.
- Не повинно бути письмових робіт студентів (есе, курсових, тощо), що не проходять перевірку на відсутність порушень доброчесності. Контроль має бути наскрізним. Для цього слід запроваджувати подачу письмових робіт через електронну систему, з якою інтегровано «антиплагіатні» програмні інструменти виявлення некоректних текстових запозичень. Це не вирішує проблему недоброчесної підготовки студентських робіт в усіх її проявах, однак значно зменшить її масштаби.
- Перевірка робіт студентів на текстові збіги не може здійснюватися без доступу викладача до спеціалізованих програм чи з використанням «безкоштовних» онлайн-сервісів держави-агресора. «Гуглити» фрагменти тексту для їхньої перевірки — можливо, проте це є неефективним витрачанням дефіцитного ресурсу «час».

- Фактором визначення оцінки студента не можуть бути прохання будь-яких осіб.
- Комерційна діяльність зі створення академічних текстів на замовлення має вважатися правопорушенням, а рекламу таких послуг слід заборонити, як це зроблено у низці країн (Австралія, Нова Зеландія, окремі штати США — див. бюлетень № 14).

Оновлення управлінських практик

Має бути максимально обмежена практика масового прийому на навчання до університетів вступників із рівнем підготовки і мотивацією, недостатніми для успішного здобуття вищої освіти. Для таких осіб мають стати привабливими траєкторії здобуття фахової передвищої та сучасної, якісної професійно-технічної освіти.

Підготовка викладачами і затвердження кафедрними іншими супровідними до навчальних дисциплін документів, окрім анотації і короткого силабусу — зайва робота і марнування паперу.

Не варто створювати та/або переводити в електронний вигляд купу документів, не потрібних ні для чого, окрім надсилання членам експертної групи під час акредитації освітньої програми.

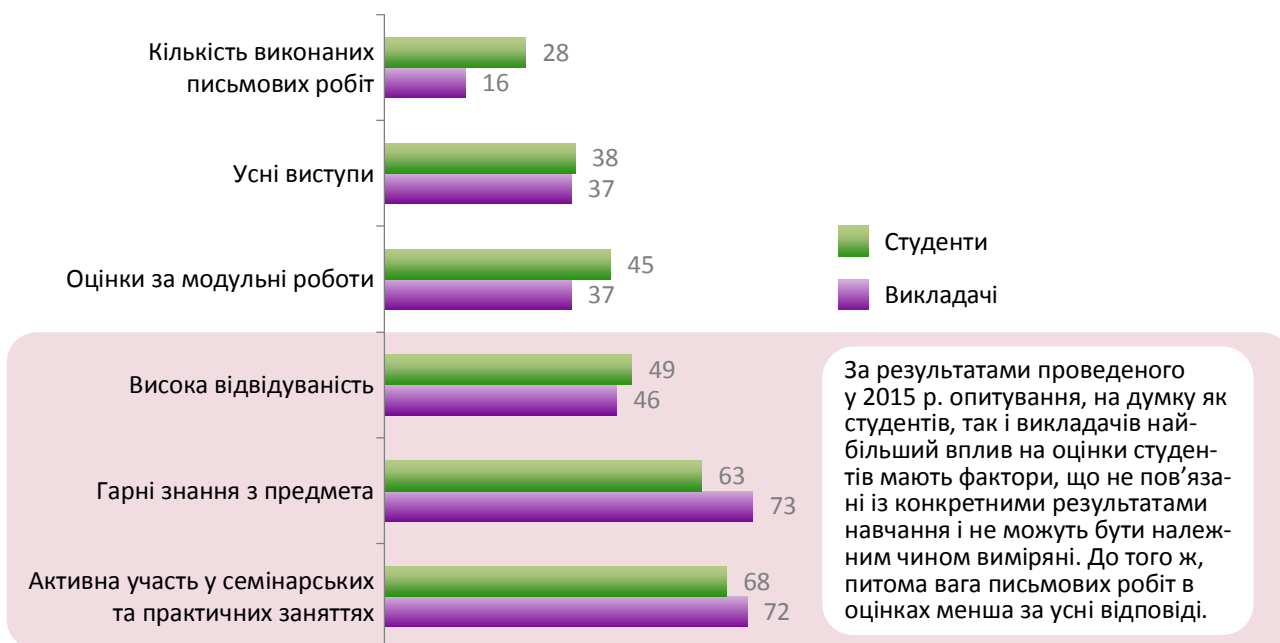
У рейтингуванні викладачів та оцінці результатів їхньої професійної діяльності не слід застосовувати критерії, що не відображають реальних потреб закладу освіти як роботодавця.

Зі стандартів вищої освіти, освітніх програм, інших документів слід прибрати розмежування між компетентностями і (програмними) результатами навчання, а також матричну таблицю відповідності між ними: перше й друге — це одне й те саме, і не слід множити сутності понад необхідне (*бритва Оккама*).

Варто уникати участі у малокорисних заходах з підвищення кваліфікації викладачів, зокрема тих, що обмежуються оформленням сертифіката учасника. Фейкові міжнародні стажування, не пов'язані із особистим відвідуванням іншої країни, мають піти шляхом руського корабля.

Ілюстрація з конкурсу Укрпошти на найкращий ескіз поштової марки <https://cutt.ly/FSPхурк>

ЕФЕКТИВНІШИЙ ОСВІТНІЙ ПРОЦЕС

Сьогодні більше немає місця для класичної заочної форми здобуття освіти, яка не передбачає застосування дистанційних технологій і консультацій з викладачем у міжсесійний період.

Завдання написати (фактично у спосіб *Ctrl+C*, *Ctrl-V*) реферат втратило будь-яку актуальність ще 20 років тому. Зобов'язувати до написання курсової від руки — не менший анахронізм.

Коли студент має підготувати курсову на 25 сторінок, це має означати, що на це завдання у навчальному плані студента виділено 75 годин.

Замість 100 сторінок кваліфікаційна дипломна робота має мати 30-40 сторінок ретельного аналізу обраної проблеми. Цього достатньо у 98% випадків.

Викладачам не варто оцінювати результати навчання студентів навмання, без використання чітких і прозорих критеріїв. «Активність під час семінару», «відвідуваність» і «зачитування відповіді на теоретичне питання з екрана смартфона чи ноутбука» не демонструють жодних результатів навчання, отже, не мають оцінюватися.

Варто переосмислити співвідношення між усними і письмовими завданнями для студентів на користь останніх.

Для прив'язки конкретних завдань до визначених результатів навчання можна застосовувати методіку зворотного дизайну курсу, див. *Бюлетень № 8 і № 10*.

Викладання російською мовою (зокрема іноземним студентам) в Україні має стати неприйнятним.

НАУКОВІ ДОСЛІДЖЕННЯ

Слід відмовитися від використання навчальних видань, наукових матеріалів, інших джерел інформації, що походять з держави-агресора.

Безглуздо публікувати тексти, що мають формальні ознаки наукової статті, однак не є результатом проведеного дослідження.

У багатьох випадках неможливо належним чином викласти результати дослідження у маленькій статті обсягом не більше 12 сторінок чи «стандартних» 0,5 друк. арк.

Від «скопусних» публікацій у низькоякісних іноземних хижацьких журналах немає жодної користі. «Ділити» плату за публікацію таких матеріалів на чотири-п'ять «співавторів» — недоброчесно.

Українських наукових журналів має бути кратно менше, та вони мають стати кратно якіснішими. ■

Джерела, що допомогли підготувати цей випуск бюлетеня:

1. Втрати України з початку війни перевищили пів трильйона доларів – Шмигаль. *Економічна правда*, 16.03.2022 р. URL: <https://cutt.ly/TSoxcccS>
2. Ukraine Refugee Situation. URL: <https://data2.unhcr.org/en/situations/ukraine>
3. Академічна культура українського студентства: основні чинники формування та розвитку. *Східноукраїнський фонд соціальних досліджень*, 2016. URL: <https://cutt.ly/FSOYwXY>

Як відновити викладання?

БЮЛЕТЕНЬ «АКАДЕМІЧНА ДОБРОЧЕСНІСТЬ»
Випуск № 22 || Квітень 2022 року

Заклади освіти вже відновили або планують відновити свою роботу. І у викладачів виникає природне запитання: як краще заходити в цей процес, що важливо враховувати?

Універсальних відповідей на це запитання немає. У кожного викладача свій контекст: місцезнаходження університету, політика закладу, студенти, дисципліна, особисті обставини... Нижче — один зі способів структурувати свою діяльність, який може бути Вам корисним.

☞ Принцип перший: ми діємо в хаосі

Тому нам залишається діяти без гарантій, що зразу вийде правильно, і бути готовими приймати свої помилки.

Відповідно до моделі «Кеневін» (англ. Cynefin) Давіда Сноудена (рис.)^[1], коли ми стикаємося з проблемою, ми потрапляємо в точку безладу (англ. disorder). В цій точці нічого не зрозуміло і рішення наразі немає. Щоб зрозуміти, як шукати рішення, насамперед маємо зрозуміти, з чим ми маємо справу: з простою проблемою, складною проблемою, комплексною проблемою чи хаосом.

① **ПРОСТА ПРОБЛЕМА:** те, що нам знайоме, вже траплялося, і ми знаємо рішення. Алгоритм такий:

- збираємо дані;
 - визначаємо тип проблеми;
 - діємо відповідно (як правило, є одна правильна відповідь).
- Це точно не наш випадок.

② **СКЛАДНА ПРОБЛЕМА:** ці проблеми вже траплялися, але не в нас. Уже є експерти, є рішення, можна звернутися до них чи до їхнього досвіду та обрати найкращий серед доступних варіантів рішення.

Алгоритм дій:

- збираємо дані та досвід;
- аналізуємо;
- діємо відповідно (як правило, є кілька правильних відповідей і треба вибрати найкращу для конкретного контексту).

Це не наш випадок. Є досвід інших країн, які пройшли війну, але їхні варіанти не підходять нам.

③ **КОМПЛЕКСНА ПРОБЛЕМА:** причинно-наслідкові зв'язки не очевидні, але ситуація дозволяє пробувати, експериментувати, обмінюватись досвідом. Алгоритм дій:

- експериментуємо (зазвичай правильної відповіді немає, вона народжується в процесі);
- дивимось, що з того виходить;
- діємо відповідно.

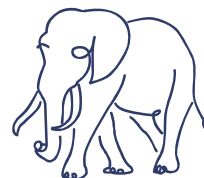
Цей випадок нам знайомий з того часу, коли ми стикнулися з пандемією.

④ **ХАОС:** причинно-наслідкові зв'язки не зрозумілі, немає на що спертися і за що вцепитися, це абсолютно нове, ситуація постійно змінюється, і головне — немає часу на дослідження та експерименти.

Алгоритм дій:

- діємо, бо це єдине, що ми можемо (зазвичай правильної відповіді немає і передбачити наслідки своїх дій чи планувати важко);
- дивимось, що з того виходить;
- діємо відповідно.

Саме сюди ми потрапили зараз. Скоріше за все, ми зробимо багато помилок. Імовірність того, що ми з першого разу зробимо все правильно і так, як потрібно, не дуже висока: занадто багато змінних. Ми діємо, спостерігаємо, що вийшло, діємо, якщо вийшло не дуже — змінюємо. І наше завдання — перейти від безладу до хаосу, тобто почати діяти.

☞ Принцип другий:

НЕ МОЖНА ІГНОРУВАТИ «СЛОНА В КІМНАТІ»

Діяти, як раніше, не вийде. Робити вигляд, що нічого не сталося, не вийде. Все, що відбувається зараз, зачіпає і нас, і студентів. Взяти в роботу ті самі матеріали, формати, які у Вас були, — це варіант, але не найкращий. Тому що ми стали іншими, студенти стали іншими, країна змінюється.

🔗 ПРИНЦИП ТРЕТІЙ:

ОРІЕНТУЄМОСЯ НА ДОБРЕ ЗРОБЛЕНЕ ДОБРО

Мені дуже відгукнувся допис Андрія Беспалова про різницю між «зробити щось із добрим наміром», «зробити добре» і «зробити добро»¹²¹.

✧ Зробити з добрим наміром. Ми всі знаємо, куди веде дорога, вимощена добрими намірами. Так трапляється, коли дія орієнтується не на того, заради кого це все (студент, викладач, система освіти), а на того, хто діє (що, на мою думку, цим людям потрібно). *Привіт, людиноорієнтований дизайнер!* 😊

Коли викладач говорить зі студентами і розуміє їхню потребу на зараз, є шанс зробити добро. Коли МОН звертається до ЗВО, щоб зрозуміти, яка підтримка зараз потрібна, є шанс зробити добро. Якщо університет цікавиться, чи може викладач зараз відновити викладання, є шанс зробити добро. Якщо я не говорю зі студентами, то я не роблю добро, а лише роблю з добрим наміром.

✧ Зробити добре. Тут треба пам'ятати про кількість і якість. У Ваших силабусах є певна кількість тем і занять. Але пам'ятаємо, що заняття — це той час, коли ви зі студентами маєте можливість покомунікувати. Скоріше за все, у вас не вийде добре зробити все, що ви запланували. Ми робимо добре, але приймаємо те, що не встигнемо зробити все, що запланували.

✧ З позиції викладача, робити добро — це пам'ятати, що для його студентів зараз у пріоритеті може бути не навчання, що студенти здобувають зараз таку освіту, як ніхто і ніде в світі. Вони здобувають освіту через життя. Цей досвід унікальний. Це робить їх унікальними людьми та унікальними професіоналами в майбутньому.

Робити добро — це зосередитись на тому, що буде зараз найкорисніше для них, зосередитись на тих компетентностях, які потрібні зараз (наприклад, критичне мислення чи самозарадність і взаємопідтримка). Щоб це зрозуміти, потрібно комунікувати зі студентами.

Як діяти в хаосі?

🔗 КРОК ПЕРШИЙ

- ✓ Ми приймаємо, що діємо в хаосі, що опору майже немає. Приймаємо те, що ми можемо робити помилки.
- ✓ Приймаємо факт наявності «слона в кімнаті».

🔗 КРОК ДРУГИЙ

Потрібно визначитися зі стратегією «щоби що?». Спираємося на зворотний дизайн — починаємо з кінця. Зрозумівши, куди ми йдемо, ми зрозуміємо, як іти.

- ✓ Вирішуємо для себе: для чого я це роблю? Щоби що? Тут можливі різні варіанти:
 - щоб студенти могли отримати диплом;
 - щоб я міг/могла отримувати зарплату і мати за що годувати дітей;
 - щоб відволіктися від трешу навколо і зберегти своє ментальне здоров'я;
 - щоб відволікти студентів від трешу навколо і зберегти їхнє ментальне здоров'я;
 - щоб світ став кращим;
 - Ваш варіант.

Це запитання не має правильної відповіді. Але Ваша власна відповідь на це запитання допоможе:

- знайти опору, щоб рухатися далі в хаосі, та організувати своє викладання. Наприклад, якщо Ваша ціль — відволікти студентів від трешу, то Вам потрібно дати студентам простір для комунікації, обговорити з ними, що допомагає їм відволіктися;
- зберегти Вам простір у думках. Через стрес і шок ми не можемо думати, як раніше, не можемо робити стільки, скільки раніше. Пос-

тійно нагадуйте собі, для чого Ви викладаєте, «щоби що», і тоді легше буде обрати з усіх можливих активностей ті, які відповідають Вашому «щоби що»;

- позбутися комплексу провини (якщо він у Вас є). Комплекс провини — це найчастіше про те, чи відчуваємо ми себе корисними. Запитайте себе: де з мене більше користі? Чим би ми не займалися, було б добре, щоб ми приносили користь, а не шкоду. Не шкодити — це теж корисно. *Детальніше про стратегію та комплекс провини йдеться у вебінарах Уляни Ходорівської^{5:41}.*

🔗 КРОК ТРЕТІЙ

Визначаємося, як саме діємо. Важливо зробити попередній аналіз, хоч це і складно. Робіть це на папері або в онлайн-документі. Намагайтесь не тримати все в голові. Вивантажуйте інформацію з мозку: запишіть, поставте нагадування; якщо придумали щось, обов'язково запишіть.

① ЩО Я МОЖУ І (НЕ МЕНШ ВАЖЛИВО) ЩО Я НЕ МОЖУ

- ✧ Сили (як швидко я втомлюсь? Скільки часу працювати? Скільки робіт перевірити? Скільки занять провести? а скільки простору дати студентам? Скільки сплю, скільки їм?)
- ✧ Час (скільки часу, тижнів, пар, скільки реально часу, щоб дійти до кінця курсу? Скільки часу в мене є на підготовку занять і перевірку завдань?)
- ✧ Теми (які теми мене «зносять», викликають сильні емоції і я не готовий / не готова обговорювати їх зі студентами?)

✦ Доступ до технологій (що мені зараз доступно? Якщо у Вас немає доступу до ноутбука, можливо, месенджери в телефоні будуть Вашим освітнім простором?)

✦ Доступ до матеріалів (чи є у мене матеріали, до яких звик/звикла? Чи є у мене підручники?)

② ЩО МОЖУТЬ МОЇ СТУДЕНТИ

(ми прямо у них запитуємо в безпечному форматі — через чат, гугл-форму тощо)

✦ Сили ✦ Доступ до матеріалів

✦ Час ✦ Доступ до технологій

✦ Теми, які вони (не) готові обговорювати

③ МЕТОДИКА

✦ Обираємо компетентності: зосередьтесь на тому, що для студентів важливе і що їм потрібне саме зараз, які вміння та компетентності. Зараз усім дуже важко зосередитись на майбутньому, і якщо говоримо про майбутнє, є два режими: те, що актуальне саме зараз, і режим мріяння. Тому є компетентності, які потрібні зараз, і ті, які з'являються в режимі мріяння.

✦ Обираємо теми: що важливо в першу чергу, до яких тем Ви і студенти готові.

✦ Передбачаємо простір для думок та емоцій. Це не означає перетворення курсу на агресивні чи сумні обговорення, але студенти можуть виражати себе через меми, пости, тексти. Включайте завдання, через які вони можуть виражати свої переживання; можна встановити правила для таких робіт.

✦ Обираємо формат курсу. В ідеалі — асинхронний курс із консультаціями. Зараз усі в дуже різних умовах. Формат залежить від того, де перебувають студенти. Якщо є можливість зробити асинхронний режим, це добре; якщо є текстові матеріали, це краще, ніж відео. Онлайн-зустрічі краще перевести в режим консультацій з викладачем для тих, хто може приєднатися, а відвідування зробити опційним.

☞ КРОК ЧЕТВЕРТИЙ

Переконуємося, що ми врахували техніку безпеки.

✓ Пам'ятаємо, що опорі теж потрібна опора. Ви для своїх студентів будете опорою. Заняття — це те, що відбувається регулярно. Регулярність дає нам відчуття контролю всього цього стресу. Вам потрібно турбуватися про себе, бо тоді Ви турбуєтесь і про студентів. Подумайте про свої джерела сили, адже чим краще Ви будете почуватися, тим кращою опорою Ви будете для студентів. Якщо це можливо, обирайте ті завдання, які Вас наповнюють. Звертайте увагу на сигнали свого тіла (якщо хочеться спати, краще поспати). Розділяйте те, на що Ви можете впливати, і те, що перебуває поза зоною Вашого впливу. Пам'ятайте, що викладання має

нас наповнювати, а не виснажувати, але студенти не зобов'язані бути нам опорою. Ми маємо подбати про свою опору самостійно.

Турбота про себе — це:

- не працювати з надмірною кількістю завдань;
- планувати робочий день та робити перерви;
- поважати свої та чужі кордони;
- сон, фізична активність, здорове харчування;
- створювати кола підтримки з колегами;
- дозволяти іншим дбати про Вас і щось робити для Вас;
- свідомо концентруватись на тому, за що можна дякувати.

✓ Обережно обираємо теми для обговорення. Обережно використовуємо звуки та зображення. Пам'ятаємо, що є теми, які точно будуть чіпляти. Ми даємо дозвіл студентам (і собі) не брати участь в обговоренні. Щоразу, включаючи чутливу тему, перепитуйте себе: щоби що? Чи відповідає це моїй стратегії?

✓ Вчіться самі і вчіть студентів, що робити, коли «накрило». Коли людину «накриває», є два способи допомоги: перейти в раціональне (наприклад, описувати, що вона бачить перед собою) або зосередитись на тілі (наприклад, поставити дві ноги на підлогу і тупати по черзі правою та лівою, відчуваючи, як підшва впирається в підлогу). Підберіть 2–3 заземлювальні вправи (англ. grounding exercises). Якщо Ви бачите, що на Вашому занятті Вас або когось «зносить» чи «накриває», перше, що ми робимо, — помічаємо «слона»: пропонуємо студентам зробити перерву і разом виконати заземлювальні вправи.

Ось адаптовані до викладання рекомендації з екстерної допомоги норвезької експертки по роботі з травмою Елізабет Лангдаль (Elisabeth Langdal):

✦ Зосередьтесь на власному тілі. Обійміть себе, помацайте, де ваші руки, плечі, ребра, ноги. Можна поплескати себе по всьому тілу.

✦ Змініть положення, подихайте, встаньте, відчиніть вікно, зробіть перерву, випийте води, відчуйте під собою землю.

✦ Змініть тему чи вид діяльності.

✦ Використайте метакомунікацію: поговоріть про те, що відбувається тут і зараз.

✦ Покличте колегу на заняття, де Ви непокоїтеся, що Вас може «накрити», будьте вдвох у складних темах.

✦ Подивіться на щось у кімнаті, що б нагадувало Вам про хороше. Наприклад, у мене в кімнаті, де я працюю (та й живу 😊), висить напис «Це не назавжди».

☞ Є РІЗНИЦЯ МІЖ «ЗНАЮ», «ВМІЮ» І «РОБЛЮ»

Можливо, Ви тут не прочитали нічого нового. Але чи справді Ви застосовуєте знання на практиці? Адже лише читання цього тексту не допоможе 😊.

ОТЖЕ, АЛГОРИТМ ВІДНОВЛЕННЯ ВИКЛАДАННЯ ВИГЛЯДАЄ ТАК:

- ✓ Виходимо з безладу (хоч і в хаос).
- ✓ Беремо «слона» до уваги.
- ✓ Визначаємо власний пріоритет.
- ✓ Оцінюємо власні ресурси.
- ✓ Оцінюємо ресурси студентів.
- ✓ Обираємо пріоритетні цілі та очікувані результати навчання.
- ✓ Перевіряємо, це добро чи добрий намір.
- ✓ Діємо, спостерігаємо, вносимо зміни.
- ✓ Турбуємось про себе.

ЩО СЛІД РОБИТИ НА РІВНІ УНІВЕРСИТЕТУ?

НИЖЧЕ НАВЕДЕНО НЕ УНІВЕРСАЛЬНИЙ АЛГОРИТМ, а лише пропозиції щодо необхідних кроків, котрі можуть виконуватись як послідовно, так і одночасно із внесенням змін, бо ж пам'ятаємо про підхід до викликів хаосу.

🔗 КРОК ПЕРШИЙ

З'ясовуємо, де наші студенти, зокрема студенти випускних курсів. Це можна зробити через чати факультетів/груп, якщо такі є, гугл-форму тощо.

Важливо дізнатись таке:

- ✓ Де вони перебувають?
- ✓ Чим займаються?
- ✓ Чи можуть повернутися до навчання? Якщо так, то:
- ✓ Чи можуть відвідувати заняття в синхронному форматі, тобто відвідувати онлайн-зустрічі наживо?
- ✓ Чи можуть навчатися в асинхронному форматі, тобто опановувати матеріали та виконувати завдання тоді, коли виходить?
- ✓ Чи мають постійне підключення до інтернету?
- ✓ Мають ноутбук чи лише телефон?
- ✓ Яка підтримка від університету була б дієвою?

🔗 КРОК ДРУГИЙ (одночасно з першим кроком)

З'ясовуємо, де наші викладачі. Це можна зробити через чати кафедр, якщо такі є, гугл-форму тощо.

Важливо дізнатись таке:

- ✓ Де вони перебувають?
- ✓ Чим займаються?
- ✓ Чи можуть повернутися до викладання? Якщо так, то:
- ✓ Чи мають доступ до своїх матеріалів курсу?
- ✓ Чи потрібна допомога в пошуку альтернативних матеріалів (наприклад, дотичних курсів на Coursera)?
- ✓ Чи можуть проводити заняття в синхронному форматі, тобто онлайн-зустрічі наживо?

- ✓ Чи мають постійне підключення до інтернету?
- ✓ Мають ноутбук чи лише телефон?
- ✓ Чи можуть створити частину заняття в асинхронному форматі, тобто дібрати та скомпонувати матеріали так, щоб студенти могли опанувати їх самостійно і виконувати завдання тоді, коли виходить?
- ✓ Яка підтримка від університету була б дієвою?

🔗 КРОК ТРЕТІЙ

НА РІВНІ УНІВЕРСИТЕТУ ПОТРІБНО ПРИЙНЯТИ РІШЕННЯ щодо таких ситуацій:

- ✓ Що робимо, якщо студент не виходить на зв'язок та/або не може продовжити навчання: наприклад, автоматично надається можливість повторно прослухати курси на наступний рік? Автоматично оформлюється академвідпустка?
- ✓ Що робимо, якщо викладач не виходить на зв'язок та/або не може продовжити викладання: шукаємо заміну? Пропонуємо курс на відкритій платформі? Переносимо курс на наступний семестр?
- ✓ Чи зараховуємо кредити за онлайн-курси на відкритих платформах (наприклад, таких як Coursera)? Якщо так, то хто формує та пропонує перелік курсів для тієї чи іншої спеціальності? Як буде перевірятись успішність проходження курсу? Замість яких курсів (якщо це релевантно) буде проводитись таке зарахування?
- ✓ Чи скасовуємо вимогу щодо обов'язкової присутності на онлайн-зустрічах?
- ✓ Чи є або чи можна знайти університети-партнери, до яких можна звернутись по підтримку у вигляді:
 - тихого місця з ноутбуком та інтернетом для викладачів та студентів, які є в цьому місті?
 - курсів, які студенти могли б пройти в рамках програм обміну?
 - тимчасового викладання чи навчання для викладачів та студентів, якщо університет не може зараз відновити роботу?

- ✓ Що робимо з курсовими, дипломними роботами та їх захистом: наприклад, переносимо на осінь?

На основі рішень щодо цих питань і з урахуванням корпоративної культури університету приймаємо нормативні документи.

🔗 КРОК ЧЕТВЕРТИЙ

Для студентів визначаємо (в ідеалі — у вигляді тексту та інфографіки) алгоритм дій у таких ситуаціях:

- ✓ Що робити, якщо я студент(ка) випускного курсу?
- ✓ Що робити із захистом курсової роботи?
- ✓ Які курси на відкритих платформах я можу прослухати, щоб їх мені зарахували?
- ✓ Як отримати зарахування курсу на відкритій платформі?
- ✓ Що робити, якщо я волонтер?
- ✓ Що робити, якщо я зараз у лавах ЗСУ чи тероборони?
- ✓ Що робити, якщо я не маю надійного інтернет-зв'язку?
- ✓ Що робити, якщо зараз я маю можливість навчатися в закладі за кордоном?
- ✓ Де я можу отримати підтримку (матеріальну, психологічну тощо)?

🔗 КРОК П'ЯТИЙ

Для викладачів визначаємо (в ідеалі — у вигляді тексту та інфографіки) алгоритм дій у таких ситуаціях:

- ✓ Що робити, якщо я науковий керівник курсової чи дипломної роботи?
- ✓ Що робити, якщо я зараз не можу викладати?
- ✓ Як використати курс на відкритій платформі у своєму викладанні?
- ✓ Вимоги до успішності студентів (наприклад, про опційність онлайн-зустрічей).
- ✓ Як буде проходити сесія?
- ✓ Де я можу отримати підтримку (матеріальну, психологічну тощо)?

**Зрозуміло, що в сьогоденній ситуації
більше запитань, ніж відповідей.
Втім, як знаємо, сформульоване питання
— це вже половина відповіді.
Сили, миру і перемоги всім нам!
Все буде Україна! ❤️❤️**

1. The Cynefin Framework.
URL: <https://www.mindtools.com/pages/article/cynefin-framework.htm>
2. URL: <https://cutt.ly/sFLcPYe>
3. Ходорівська У., Анчуткін С. Психологія з матюками.
URL: <https://youtu.be/C1hy3bmpuDk>
4. Ходорівська У. Про почуття вини і «я роблю недостатньо».
URL: <https://cutt.ly/SFLY4RW>

АВТОРКА ТЕКСТУ: ОЛЬГА БЕРШАДСЬКА

ЛІТЕРАТУРНА РЕДАКТОРКА: СВИТЛАНА ГЛУЩИК

ВЕРСТКА: ЄВГЕН НІКОЛАЄВ

УСІ ВИПУСКИ БЮЛЕТЕНЯ ЧИТАЙТЕ НА РЕСУРСІ
WWW.SKERTIC.IN.UA

Ця публікація поширюється на умовах ліцензії CREATIVE COMMONS: Із Зазначенням Авторства — Некомерційна — Поширення На Тих Самих Умовах 4.0 Міжнародна (CC BY-NC-SA 4.0)

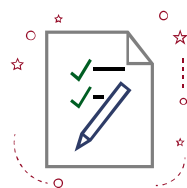
В якій формі провести семестровий екзамен?

БЮЛЕТЕНЬ «АКАДЕМІЧНА ДОБРОЧЕСНІСТЬ»
Випуск № 23 || Травень 2022 року

У цьому, восьмому та дев'ятому випусках бюлетеня ми говорили про основні характеристики інструментів оцінювання результатів навчання студентів (валідність, надійність, прозорість, справедливість тощо), відмінності між формульним та підсумковим оцінюванням, надання студентам зворотного зв'язку як важливу складову оцінювання, модель зворотного дизайну змісту курсу (*рух від визначених результатів навчання через оцінювання до завдань для студентів й до матеріалу дисципліни*), доречні для дистанційного формату навчання види завдань, необхідність розробки й застосування схем оцінювання. Окремого розгляду потребує питання форматів проведення семестрових іспитів: яке коло питань на них виносити, які типи завдань краще застосовувати, якими є особливості проведення іспитів у дистанційній формі, чи краща усна форма іспитів за письмову тощо. Та найперше зробимо дві ремарки.

① Якщо не йдеться про єдиний державний кваліфікаційний іспит, який складають випускники окремих спеціальностей, то на рівні держави, закону та рішень чи наказів Міносвіти сьогодні не існує жодних вказівок щодо того, в яких форматах слід проводити семестрові іспити, які типи завдань на них виносити і яким має бути співвідношення балів між оцінкою за семестр та балами на іспиті. Ці питання кожен університет вирішує цілком і повністю на власний розсуд та в межах своєї академічної автономії.

② Всупереч поширеній думці, вираз «об'єктивне оцінювання» та його порівняльні форми «більш (менш) об'єктивне оцінювання» позбавлені змісту й у сучасних міжнародних дослідженнях не застосовуються. Оцінювання не буває «об'єктивним». Натомість коректно говорити, що той чи той метод оцінювання або спосіб проведення іспиту є більш або менш валідним (надійним тощо) інструментом у контексті певних умов його застосування, що визначаються навчальними цілями. Надалі ми дотримуємось саме такого підходу.

Пропонований матеріал переважно спирається на відповідні розділи чудового посібника Філа Рейса «Інструментарій викладача: практичне керівництво з оцінювання, навчання і викладання»^[1].

Класичний письмовий іспит, що складається без використання зовнішніх джерел інформації

Переносити на український ґрунт іноземні рекомендації з підготовки завдань до семестрових іспитів слід вибірково. Адже в Україні поширена практика підготовки значної кількості екзаменаційних білетів із різними питаннями в кожному з них, коли екзаменованій тягне свій білет навмання. Тоді як в інших країнах «лотерейний» принцип екзаменування зазвичай не застосовується, і всі екзаменовані певного потоку виконують однакове завдання, зміст якого повністю переробляється для іншого потоку студентів та для слухачів іншого року навчання.

Базова проблема «лотереї» при виборі білета на екзамені — що не забезпечується валідність іспиту: сукупність завдань, що їх виконує студент на екзамені, має перевіряти досягнення завчасно визначеного набору результатів навчання. Тоді як лотерея означає, що опанування певної частини питань дисципліни перевіряється, а іншої — ні, і в різних студентів оцінюється знання різних частин матеріалу. Крім того, ситуація, коли успішність складання іспиту залежить від вдачі витягнути «добрий» або «поганий» білет, є несправедливою: оцінюватися мають результати навчання, а не везіння.

Сказавши це, наголосимо на перевагах традиційного письмового іспиту. Якщо викладач того бажає, можна забезпечити чесність його складання. Коли всі студенти одержують однакове завдання, це ставить усіх екзаменованих у рівні умови. Перевіряти письмові роботи часто швидше, ніж усні відповіді, і всі студенти групи чи потоку виконують завдання одночасно. Тому письмовий екзамен заощаджує час як викладачам, так і студентам, він відносно «дешевший» в адмініструванні. І, як добре відомо, час напередодні іспитів є періодом інтенсивного вивчення студентами матеріалу навчальних дисциплін. Іспит, отже, заохочує до навчання.

Письмові іспити мають і недоліки. Коли на іспиті є шанс набрати велику кількість балів, це дозволяє менш самоорганізованим студентам байдикувати упродовж семестру. «Швидке» навчання напередодні сесії є побіжним, неглибоким. Письмовий екзамен випробовує навичку швидко писати від руки, а оцінюватися може як відповідь, так і почерк студента. За допомоги письмового іспиту не вдасться перевірити важливі компетентності,

як-от ефективна взаємодія у команді, навички публічних виступів, усне спілкування іноземною мовою тощо.

Крім того, неналежно підготовлені екзаменаційні завдання відчутно знижують здатність іспиту оцінити навіть ті результати навчання, які він потенційно міг би перевірити. А якщо критерії оцінювання відповідей надто розпливчасті, це дозволяє оцінити ту саму відповідь у діаметрально протилежний спосіб, що є проблемою для багатьох суспільних і гуманітарних дисциплін.

ДЕЩО ПРО ТЕСТИ І ВІДКРИТІ ЗАПИТАННЯ

Екзаменаційні завдання бувають різних типів. Специфіка розрахункових задач зумовлена змістом конкретної дисципліни, тому загальних порад щодо складання задач дати не можна. Більш універсальними типами завдань, що застосовуються у багатьох дисциплінах, є тести і відкриті запитання. Тести із вибором однієї чи кількох правильних відповідей з-поміж запропонованих варіантів — велика тема, що вартує окремого розгляду. Тут зазначимо лише, що однією з переваг включення до екзаменаційного завдання чималої кількості тестових питань є можливість перевірити опанування одразу значного обсягу програмного матеріалу.

Відкриті запитання (в англійській мові джерела мають назву «*essay questions*» — не плутати із есе як окремим видом академічних і прозових творів) поділяються на два види.

① Ті, що передбачають коротку відповідь. Такими «швидкими» запитаннями доречно перевіряти знання базових фактів чи дефініцій. Їхнє місце в оцінюванні результатів навчання наближене до простіших тестів.

② Запитання із розгорнутою відповіддю. Цими запитаннями можна перевіряти як базові знання (теоретичне запитання — ризик, що відповідь буде списано), так і розуміння предмета на вищому когнітивному рівні (для цього слід уважно підійти до формулювання запитань — див. нижче).

Серед характеристик відкритих запитань можна назвати такі^[2]:

- відсутність єдиної правильної відповіді;
- відповідь може оцінювати лише фахівець, який розуміється на предметі;
- відповіді складно оцінювати у послідовний спосіб, оскільки чітких критеріїв оцінювання часто немає;
- перевірка відповідей потребує значного часу й зусиль. Відкриті запитання, отже, «дорогі» в адмініструванні;
- стратегією відповіді на відкрите питання може бути блеф — написання значного обсягу загальної і малорелевантної інформації; обґрунтування некоректності такої відповіді потребує значних зусиль, тому за неї інколи легше поставити позитивний бал;
- результат перевірки може залежати від настрою, втоми, упреджень екзаменатора;

ЗРАЗКОВІ ПРАКТИКИ ПІДСУМКОВОГО (СЕМЕСТРОВОГО) ОЦІНЮВАННЯ*

Методи оцінювання обираються відповідно до результатів навчання дисципліни (курсу).

Різноманіття методів оцінювання охоплює навички, затребувані у житті, зокрема роботодавцями.

Студенти належним чином підготовлені до підсумкового оцінювання завдяки матеріалу й активностям курсу.

Критерії оцінювання чіткі, легко зрозумілі, пов'язані із результатами навчання, доведені до відома студентів.

Усі підсумкові (екзаменаційні) роботи анонімізуються. Більшість робіт перевіряється двома викладачами, один з яких залучається зовні.

Очікується, що викладач не уникатиме виставлення певних оцінок (наприклад, В чи D за шкалою ECTS).

Детальний, конструктивний індивідуальний зворотний зв'язок надається після кожного оцінювання, включаючи іспити. Зворотний зв'язок достатньо детальний, аби ідентифікувати напрями покращення і добрі практики. Існує можливість обговорити зворотний зв'язок із викладачем.

* Згідно з матеріалом Національного союзу студентів Великої Британії^[3]

- екзамен із відкритими запитаннями перевіряє опанування малої частини матеріалу дисципліни, адже до одного екзаменаційного завдання не можна включити одразу кількадесят запитань із розгорнутою відповіддю.

ЯК СКЛАСТИ ДОРЕЧНІ ВІДКРИТІ ЗАПИТАННЯ

Незалежно від того, чи Ви готуєте одне екзаменаційне завдання для всіх студентів, а чи білети-лотерею, візьміть до уваги кілька порад Філа Рейса:

- Дуже уважно поставтесь до чіткого і коректного формулювання кожного екзаменаційного запитання. Якщо з тексту запитання не конче зрозуміло, про що конкретно студент має написати, Ви отримаєте відповіді на різні теми.
- Одне запитання можна висловити не лише одним рядком, а й кількома реченнями: так Ви краще пояснюєте, що конкретно очікується у відповіді. Проте тут потрібна міра. Надто довге запитання заплутає студента.
- Уникайте використання у запитаннях непевних слів, як-от «наприклад», «зазвичай» та ін.
- Коли Ви готуєте екзаменаційні питання, майте перед очима заплановані результати навчання курсу.
- Не пишіть запитання самостійно, одержіть коментар щодо змісту кожного екзаменаційного питання від Ваших колег.

— Звичайно, до іспитів ще багато чого може змінитися. Часу на вдосконалення ми маємо досить, але оцінками, що ми їх отримуємо зараз, ми закладаємо, так би мовити, основу. Фундамент, на якому можемо будувати...

<...>

— Отож найвища оцінка — це «В», тобто «Відмінно», — сказала вона, — тоді йде «З»...

— Ні, «Д», — виправив її Джордж, — тобто «Добре». До речі, ми з Фредом завжди вважали, що заслуговуємо на «Д» з усіх предметів, бо вже те, що ми з'явилися на іспити — *добрий* вчинок з нашого боку.

Усі засміялися, крім Герміони, що провадила далі:

— Отож «Д», а потім «З», тобто «Задовільно», і це найнижча оцінка, з якою іспити можна вважати складеними, так?

— Так, — підтвердив Фред і вкинув свою булочку в суп, а потім переправив її в рот і проковтнув, навіть не жуючи.

— Далі йде оцінка «П», або «Погано»... — Рон з удаваним тріумфом підняв над собою руки, — ...і «Ж», тобто «Жахливо».

— А потім «Т», — нагадав йому Джордж.

— «Т»? — збентежено перепитала Герміона. — Ще нижче за «Ж»? А що ж тоді означає «Т»?

— «Тупий, як троль», — миттю пояснив Джордж.

*Джоан К. Ролінг. Гаррі Поттер і орден Фенікса
Переклад Віктора Морозова*

- Складіть орієнтовний план відповіді на Ваше запитання або попросіть про це колегу. У процесі Ви побачите можливі «шорсткості» чи неточності у формулюванні запитання.
- Майте на увазі очікувані результати навчання Вашої дисципліни: іспит має оцінювати набуття саме їх.
- Зрозумійте, що саме Ви перевіряєте. «Чи кожне запитання вимірює прийняття рішень, стратегічне планування, розв'язання проблем, роботу з даними тощо, а чи воно спрямоване просто на запам'ятовування? Чимало екзаменаційних питань перевіряють одночасно декілька речей».
- Розробіть чітку схему оцінювання відповідей. Спробуйте надавати кожен бал за щось, що наявне або чого немає у відповіді, або ж за те, що правильно виконано певну частину завдання.

- Зробіть схему оцінювання зрозумілою для людини, яка не є фахівцем з Вашого курсу.
- Мати чітку схему оцінювання відповіді на творче запитання складно, тому не зловживайте цим типом завдань.
- Оцінюючи роботи, уникайте упередженого ставлення до окремих студентів.
- Залиште собі час для рефлексії. Коли Ви завершите перевірку екзаменаційних робіт, можливо, Ви захочете занотувати власні думки щодо необхідних змін до курсу або його частин, методик викладання чи оцінювання.

ЕКЗАМЕН «З ВІДКРИТОЮ КНИГОЮ»

Іспит, на якому студент може користуватися різними джерелами інформації, наближений до умов реального світу, адже на роботі доступ до необхідної інформації спеціально не ускладнюється. Цей формат контролю доречний також в умовах дистанційного проведення екзаменів^[4], коли можливість контролювати дії студента обмежена або відсутня.

Що тут слід урахувати?

Найперше, іспити з відкритою книгою «вимагають інших видів екзаменаційних питань. Просити студентів просто *віднайти* щось у доступних матеріалах буде недостатньо, і питання мають випробовувати те, що студенти фактично вміють *робити* із цими матеріалами»: виявляти тенденції, зіставляти альтернативні точки зору, застосовувати чи оцінювати інформацію тощо^[1, с.58]. Ключові дієслова для формулювання таких питань: застосувати, проаналізувати, інтерпретувати, синтезувати, оцінити та ін.^[5] Можна запропонувати студентам розв'язати кейс. Натомість навряд чи доцільно запитувати про визначення понять чи про щось інше, що можна легко переписати з інтернету.

Повторимо, що запитання мають узгоджуватися із тими результатами навчання курсу, що Ви їх бажаєте перевірити. Переконайтесь, що студенти повправлялись працювати із подібними запитаннями упродовж семестру.

Критерії оцінювання відповіді мають віддзеркалювати ступінь опрацювання, перетворення інформації, а не просто факт її знаходження. Розясніть студентам ці критерії.

Для підготовки відповіді на екзамені з відкритою книгою студенту можна надати більше часу. Розгляньте дві можливості:

① Дайте студентам три астрономічних години замість двох. Це їх заспокоїть, вони не будуть змушені швидко писати, що дозволить їм краще розкрити власні здібності.

② **Take-home exam**: студентам можна надати на виконання роботи 24 години. У цьому випадку завдання екзамена мають орієнтувати студента на синтез як доступної інформації, так і власних знань, а обсяг відповіді слід обмежити: наприклад, «напишіть не більше 300 слів».

Збільшивши тривалість іспиту, очікуйте від студентів лаконічніших відповідей, адже вони мають витратити більше часу на пошук і опрацювання інформації, аніж власне на написання відповіді.

Вирішіть завчасно, чи Ви пропонуватиме студентам певне коло джерел та матеріалів на екзамені, а чи вони підбиратимуть їх самостійно.

Чи варто проводити дистанційний екзамен або іспит з відкритою книгою у формі відповідей на закриті тестові запитання? Ні, якщо у Вас небагато студентів і Ви маєте достатньо часу на перевірку їхнього доробку. Формат «відкритого» іспиту дозволяє запропонувати студентам цікавіші види роботи, аніж швидке вгадування правильних літер. *Останнє міркування не стосується визначення формату стандартизованих іспитів, як-от ЗНО чи єдиний державний кваліфікаційний іспит (ЄДКІ).*

УСНИЙ ЕКЗАМЕН

Останніми роками місце усного іспиту у вищій освіті в Україні звузилось до захисту курсових, дипломних робіт та дисертаційних досліджень, діалогу з викладачем на предметі «іноземна мова», семестрового оцінювання студентів мистецьких спеціальностей, атестації студентів-медиків у складовій «практичні навички». Значна ж частина сьогоднішніх здобувачів освіти і молодих викладачів має замало досвіду участі в усних семестрових екзаменах.

Тоді як цей метод оцінювання корисний з різних міркувань. Так, усний іспит допомагає студентам розвинути важливі комунікативні навички^[6], він є репетицією інтерв'ю при працевлаштуванні, його нескладно провести дистанційно. З погляду академічної доброчесності перевага усного іспиту в тому, що він запобігає залученню допомоги сторонніх осіб до виконання завдання.

Серед обмежень усних іспитів варто назвати стрес для студентів, складність складання такого іспиту для тих, хто потребує більше часу на обдумування і висловлення власних міркувань^[7], повторюваність запитань до різних студентів, через яку ті, хто відповідає останніми, потрапляють у вигірне (нерівне, несправедливе) становище.

ОРГАНІЗОВУЮЧИ УСНИЙ ІСПИТ, врахуйте таке.

- Усне опитування може доповнювати письмовий іспит у випадку, коли викладач сумнівається в оцінці письмової роботи.
- Хоча на усному іспиті не можна охопити увесь матеріал курсу «вшир», проте він найкраще дозволяє оцінити знання і розуміння студента «вглиб».
- Запитання на усному іспиті можуть бути різними, як на відтворення інформації, так і на її аналіз й узагальнення.
- Послугуйтеся запитаннями «як?» і «чому?»^[7] для заохочення студентів до критичного мислення.
- Уникайте надміру складних запитань.
- Усний іспит добре додається для оцінки вміння швидко реагувати на нову інформацію від екзаменатора.
- Оптимальним часом на відповідь одного студента є ± 15 хвилин, максимальним — 20 хвилин.
- Надайте студентам коментар (зворотний зв'язок) щодо їхніх відповідей.
- Якщо усний іспит відбувається дистанційно, то за згоди студентів збережіть запис відео. Запис буде корисно переглянути самим студентам, він допоможе у випадку виникнення сумнівів щодо результатів оцінювання.

ПРОБЛЕМА НЕДОСТАТНЬОГО РІЗНОМАНІТТЯ використуваних нами форматів семестрових іспитів — що їхні звичні форми унормовані багатьма університетами як єдині дозволені. Змінюймо нормативну базу університетів й експериментуймо для вдосконалення освітнього процесу! ■

1. Phil Race. The Lecturer's Toolkit. A practical guide to assessment, learning and teaching. Fourth Edition. Routledge, 2015.
2. Strategies and Tips Regarding Essay Questions on an Examination. URL: <https://cutt.ly/9FDgfGk>
3. Assessment and feedback benchmarking tool. URL: <https://cutt.ly/QFETTRT>
4. Щодо організації поточного, семестрового контролю та атестації здобувачів освіти із застосуванням дистанційних технологій: лист МОН від 14.05.2020 р. № 1/9-249. URL: <https://cutt.ly/MFU8SFH>
5. Designing Open Book Exams. *UCL Teaching Toolkit*. URL: <https://cutt.ly/wFOHlbt>
6. Viva Voce. Charles Sturt University. URL: <https://cutt.ly/3FFXtkL>
7. Viva Voce! A Guide to Online Oral Exams at UTS. URL: <https://cutt.ly/nFFXj6h>

Див. про → сесію!

БЮЛЕТЕНЬ ПІДГОТУВАВ ЄВГЕН НІКОЛАЄВ

УСІ ВИПУСКИ ЧИТАЙТЕ НА РЕСУРСІ
WWW.SKEPTIC.IN.UA

Ця публікація поширюється на умовах ліцензії CREATIVE COMMONS: ІЗ ЗАЗНАЧЕННЯМ АВТОРСТВА — НЕКОМЕРЦІЙНА — ПОШИРЕННЯ НА ТИХ САМИХ УМОВАХ 4.0 МІЖНАРОДНА (CC BY-NC-SA 4.0)

Як підготувати тестове завдання?

БЮЛЕТЕНЬ «АКАДЕМІЧНА ДОБРОЧЕСНІСТЬ»
Випуск № 24 || Червень 2022 року

Поняття «ТЕСТ» в освітньому процесі можна широко розуміти як сукупність створених за певними правилами завдань, що можуть бути одного або декількох видів (наприклад, відкриті і закриті запитання, задачі та ін.). Призначенням тесту є перевірка або самоперевірка факту досягнення здобувачами освіти певних результатів навчання (наприклад, бінарно: результати досягнуто або не досягнуто) та оцінка рівня досягнення цих результатів за певною шкалою (наприклад, у балах). Тести також застосовуються у формульованні оцінюванні — визначенні того матеріалу, який студент вже знає (вхідне тестування) або пройденого матеріалу курсу, який слід опрацювати додатково (повторно) через те, що з його засвоєнням у студентів виникли труднощі.

У цій публікації ми дещо звузимо вказаний термін і виразами «тест» та «тестове завдання» позначатимемо не будь-які завдання, а передусім завдання закритого типу, коли для відповіді на запитання слід обрати правильну відповідь з-поміж декількох запропонованих варіантів. Такі завдання мають англійську назву «multiple-choice questions» (MCQs); в матеріалах українською мовою вони відомі як «вибіркове тестове запитання», «тестове запитання закритої форми з множинним вибором», «тест множинного вибору».

СТРУКТУРА ТЕСТОВОГО ЗАПИТАННЯ МНОЖИННОГО ВИБОРУ

Якою є приблизна ефективна температура поверхні Сонця? } Умова тесту

А. 5780 К — Правильна відповідь

Б. 6890 К } Неправильні відповіді або
В. 8880 К } дистрактори (від англ. distract
Г. 10100 К } — відволікати увагу)

Окреслення добрих практик підготовки тестових завдань для студентів — тема своєрідна. Координати цієї теми приблизно такі:

- «Тести знають всі»: тестові завдання готує більшість викладачів, їх виконує практично кожен студент.
- Тести застосовуються багато десятиліть; значний досвід їх розробки зумовлює напрацювання ефективних методик підготовки тестових завдань, проведення тестувань й інтерпретації отриманих результатів.

- Україномовний інтернет має чимало змістовних і корисних матеріалів, присвячених укладанню тестових завдань. Чи потрібен виходячи з цієї обставини поточний випуск бюлетеня?
- На жаль, значна частина подібних україномовних матеріалів має комплікативний характер, де по тексту зазвичай не наведено посилання на джерела скомпільованої інформації, не взято у «лапки» запозичені дослівно фрагменти тексту, а деколи відсутній і сам перелік джерел. Через таке недбале подання інформації прослідкувати першоджерела окремих рекомендацій та переконатися в їхній обґрунтованості доволі складно.
- Тому краще виходити з того, що знайомство з методичними рекомендаціями щодо підготовки тестів полегшить викладачу роботу, проте їх варто застосовувати творчо і перевіряти на власному досвіді.

ЧОМУ ТЕСИ ШИРОКО ВИКОРИСТОВУЮТЬСЯ

Тестові завдання власною популярністю завдячують низьці переваг^[1;2].

Зокрема, тести дають змогу оцінювати як базові (на знання та розуміння інформації), так і поглиблені результати навчання (пов'язані із застосуванням, аналізом, синтезом інформації). Зверніть увагу, що ця ознака не тотожна поділові тестових запитань на «складні» й «прості».

Під час тестування студенту не треба багато писати, тому короткий за часом тест може включати багато запитань і отже охопити значний обсяг матеріалу.

Тести перевіряють швидкість мислення, а не письма. Студентам не доводиться розписувати багато пояснень, обґрунтувань, рівнянь чи розрахунків.

Перевіряти виконане тестове завдання — швидко і легко; на відміну від письмових завдань, це може робити людина, не обізнана у темі тестування; нескладно визначити чітку схему оцінювання тестів.

Тести легко перевести у комп'ютерний формат із автоматичною перевіркою результату. Адміністрування тестів, отже, відносно маловитратне.

Психометричний аналіз дозволяє виміряти показники якості тестових завдань, такі як рівень їх складності та здатність розрізнити сильних і слабких студентів.

Якщо зберігати структуру тесту, то за результатами тестування можна порівнювати успішність студентів різних потоків і років навчання.

ЧОМУ САМИХ ЛИШЕ ТЕСТІВ НЕДОСТАТНЬО

Поряд з ПЕРЕВАГАМИ, тести мають й низку обмежень^[1;2;3].

Якщо перевіряти виконаний тест легко, то готувати належні тестові завдання, навпаки, непросто. Підготовка тестових запитань, що перевіряють оперування матеріалом дисципліни на вищих когнітивних рівнях, складна, тривала і залежна від майстерності викладача.

Тому більшість тестів, що фактично використовуються в університетах, спрямовано на оцінку знання і розуміння матеріалу, а не на складніші рівні мислення.

Підібрати правдоподібні дистрактори до тестового запитання зазвичай складніше, аніж скласти завдання відкритої форми.

Тести не показують ходу думок студента, тому не мають бути єдиним методом контролю результатів навчання.

Тести не дозволяють оцінити навички академічного письма, аргументації певної думки, пошуку рішень у проблемній ситуації.

Правильну відповідь можна вгадати, тому дуже короткі тести (з 4–5 запитань: *вгадування однієї відповіді* — це вже 20–25% максимального бала) зазвичай малоефективні в цілях оцінювання студентів. Натомість два-три тестових запитання можна розглянути під час лекції.

У комп'ютерному тестуванні наявні ризики витоку бази запитань, складання тесту замість іншої особи.

ДОБРІ ПРАКТИКИ

РОЗРОБКИ ТЕСТОВИХ ЗАВДАНЬ

Готуйте тести і запитання упродовж семестру, коли проходить зі студентами кожну тему. Виділіть собі час на редагування підготовлених запитань.

«Кожне тестове завдання має оцінювати досягнення важливої та суттєвої освітньої цілі. Слід уникати перевірки тривіальних або надмірно вузько-спеціальних знань»^[4,с.59].

Не обмежуйтеся тестуванням лише на рівні підмурку когнітивної піраміди Блума («*що я знаю*» і «*що розумію*»), йдіть пірамідою вгору до запитань на застосування знань й аналіз інформації. Адже окремі тестові запитання і завдання в цілому мають відповідати визначеним результатам навчання Вашої дисципліни.

Запитання можна формулювати як спонукальним («*Назвіть приблизну температуру поверхні Сонця*»), так і питальним реченням («*Якою є приблизна температура поверхні Сонця?*»). Менш бажано використовувати речення, у якому слід заповнити пропущену інформацію. Якщо таке формулювання необхідне, то пропуск краще розмістити наприкінці речення: «*Температура поверхні Сонця становить приблизно ... градусів*».

Умова тесту має бути повною і самодостатньою, щоб на запитання було можливо відповісти, не знаючи варіантів відповіді. Якщо частина інформації повторюється у кожному варіанті відповіді, перенесіть цю інформацію до умови завдання^[5].

Умова тесту не повинна містити непотрібної для відповіді інформації^[5]. Це правило не стосується ситуаційних завдань, які після опису певної проблеми пропонують відповісти на декілька тестових запитань.

Не заплутуйте тестованих, не формулюйте запитання в «хитрий» спосіб, аби «підловити» студентів. «Запитання мають бути такими, щоб студенти, обізнані у матеріалі, могли знайти на них правильну відповідь»^[5]. Зокрема, уникайте заперечних формулювань (через «не», «крім», «за винятком») у запитаннях, оскільки такі запитання складні для розуміння^[6,с.88].

Якщо Ви мусите використати заперечне речення, виділіть слова «НЕ» чи «ЗА ВИКЛЮЧЕННЯМ» великими літерами і підкресленням.

Яка характеристика НЕ належить до принципів оцінювання студентів?

- А. Об'єктивність
- Б. Валідність
- В. Надійність
- Г. Справедливість

Розрізняйте запитання, у яких слід назвати найкращий варіант відповіді, та запитання, де слід обрати єдину правильну відповідь. Застосовуйте і ті, й інші запитання. Переконайтесь, що у запитанні із однією правильною відповіддю усі інші відповіді точно неправильні (це поширена проблема тестів).

Одна правильна відповідь, завдання на застосування знань

Об'єм кулі з радіусом 5 см становить приблизно:

- А. 250 см^3
- Б. 500 см^3
- В. 750 см^3
- Г. 1000 см^3

Найкраща відповідь, завдання на аналіз інформації

Роман «Міф про Сізіфа» Альбера Камю найкраще ілюструє ідею:

- А. Смертності людини
- Б. Релігійності суспільства
- В. Сили волі
- Г. Абсурдності буття

Некоректне запитання, відсутня однозначна правильна відповідь

Назвіть найкращого письменника-екзистенціаліста:

- А. Альбер Камю
- Б. Жан-Поль Сартр
- В. Франц Кафка
- Г. Герман Гессе

«Інформація, що міститься в одному тестовому [запитанні], не повинна давати відповідь на інше тестове [запитання]»^[4,с.40].

Не використовуйте у тестах приклади з підручника чи з тексту лекції: такі запитання не перевіряють нічого окрім запам'ятовування. Вживаний у тесті категорійний апарат (термінологія), втім, має бути знайомий студентам з Ваших занять^[5].

Альтернативні тестові запитання (з відповіддю «так/ні», «правильно/неправильно») добре працюють у завданнях для самоперевірки студентів, але через високу, 50-відсоткову ймовірність вгадування неефективні у завданнях для поточного і підсумкового оцінювання (тестах навчальних досягнень^[6,с.74]).

Правильну відповідь на коректно підготовлене запитання належного рівня складності має надати 60–65% тестованих^[1].

Впорядкуйте запитання у тесті за зростанням їхньої складності^[5].

Модульний тест може містити 20–30 запитань, завдання для семестрового контролю — 40–60 тестових запитань.

Розрахунок приблизної тривалості виконання тесту: запитання на знання і розуміння — одна хвилина на одне запитання; запитання на аналіз та інтерпретацію — півтори-дві хвилини на одне запитання.

ЯК ДОБИРАТИ ВАРИАНТИ ВІДПОВІДІ

У тестовому запитанні має бути від трьох до п'яти варіантів відповіді. Якщо до певного запитання складно вгадати четверту опцію, то їй не треба цього робити. Праворуч наводимо приклад цілком адекватного запитання з трьома опціями на вибір, що не потребує ще одного дистрактора.

Усі свині — тварини.
Куць — тварина. Який висновок можна зробити, якщо ці твердження істинні?

А. Куць — свиня.

Б. Куць — не свиня.

В. Куць може бути або не бути свинею.

Варіанти відповіді мають розташовуватися вертикально, не горизонтально. Їх слід позначати літерами, а не цифрами^[1].

Уникайте використання гумору, жартів у відповідях до тесту^[1].

Дистрактори мають бути правдоподібними, належати до одного логічного ряду явищ.

Хто написав картину «Крик»?

А. Ілон Маск

Б. Марія Примаченко

В. Едвард Мунк

Г. Катерина Білокур

Невдале запитання:

дистрактори неправдоподібні

Хто написав картину «Крик»?

А. Еміль Нольде

Б. Август Маке

В. Едвард Мунк

Г. Джеймс Енсор

Краще запитання: усі

художники — експресіоністи

ПРАВИЛА НАПИСАННЯ ВАРИАНТІВ ВІДПОВІДІ^[6,с.88-90]

При однакових запитаннях від варіантів відповіді залежить складність тестового завдання.

Усі дистрактори мають бути правдоподібними і однорідними, з тим самим ступенем «технічності», «науковості», що й правильна відповідь.

Для добору дистракторів доцільно використовувати поширені помилки, хибні уявлення, об'єкти, що відповідають лише частині характеристик, наведених в умові тощо. Водночас у дистракторах не повинно бути каверзних, фальшивих та хибних відомостей. Використовуйте правильні твердження, але такі, що не належать до поданого контексту.

Наприклад, при завданні на встановлення наслідків конкретної ситуації може бути чотири типи відповідей за ступенем правильності наслідку та його зв'язку з наведеною ситуацією:

- ① Реальний наслідок, пов'язаний з конкретною ситуацією (правильна відповідь).
- ② Реальний наслідок, не пов'язаний з ситуацією.
- ③ Нереальний або неправильно описаний наслідок, пов'язаний з конкретною ситуацією.
- ④ Нереальний або неправильно описаний наслідок, не пов'язаний з конкретною ситуацією.

Варіанти відповіді слід розміщувати в логічному або алфавітному порядку, у порядку збільшення або зменшення чисел тощо.

Відповіді мають бути незалежними одна від одної та не перетинатися між собою.

Відповіді мають бути короткими та простими за структурою. Складні речення у відповідях використовувати не рекомендується.

Відповіді мають бути подібними за зовнішніми ознаками, структурою, стилістикою тощо, зокрема, подібною має бути довжина відповідей. Типовою помилкою є створення найдовшої, детальної, конкретної, найповнішої правильної відповіді, до якої додаються коротші дистрактори.

Відповіді мають відповідати умові граматично, стилістично та логічно. Невідповідність найчастіше спостерігається при застосуванні незавершеної форми твердження в умові тестового запитання.

Джерело ілюстрації: wikipedia.org

Повтор в одному з варіантів відповіді кількох слів з умови завдання є підказкою.

Дистрактори, що їх ніхто не обирає, потребують заміни.

Не слід пропонувати варіанти «все з вищевказаного», «нічого з вищевказаного», «немає правильної відповіді», «усі відповіді правильні»^[6, с.90], «правильні відповіді А і Б» і подібне: вони не демонструють знання тестованих.

Не використовуйте у варіантах відповіді дієслова (їхнє місце — в умові тесту), узагальнені означення «завжди», «інколи», «ніколи», «ймовірно» тощо (вони заплутують, оскільки роблять відповідь неточною).

ФОРМУЙТЕ БАНК ТЕСТІВ!

Як і будь-які інші завдання, тести слід оновлювати. Тому час від часу варто повертатися до цього питання. Визначте самостійно або спільним рішенням колег по кафедрі, який відсоток тестових запитань з Вашої дисципліни слід оновлювати редакційно і скільки нових запитань слід укладати раз на семестр чи на рік. Ця робота — основа для формування банку тестів, наявність якого спрощує підготовку завдання, наприклад, для незапланованого модуля, який терміново знадобилося провести на платформі Moodle.

Джерелами ідей для укладання тестових запитань можуть бути:

- підручники: звертайте увагу як на готові тести, так і на відкриті запитання з короткою відповіддю, формат яких можна змінити;
- онлайн-курси: в силу технічної специфіки основним методом контролю на них результатів навчання є саме тестові запитання;
- у тестовий формат можна перетворити задачі, де умова представлена у числовій чи табличній формі, у вигляді графіка або ілюстрації^[1, с.3];
- під час онлайн-семінару можна запропонувати студентам запитання, на яке вони мають написати коротку відповідь у чаті чи через гугл-форму → відповідаючи, студенти зроблять помилки, які Ви оберете як дистрактори до «закритої» версії цього ж запитання;
- повторимо: найскладніше у підготовці тестів — добір доречних, правдоподібних дистракторів (неправильних варіантів відповіді), а найкраще джерело дистракторів — помилки студентів;
- студентам можна запропонувати підготовку тестів як окреме завдання. Щоб це завдання принесло максимум користі, дайте його міні-групам (можливо, як домашнє завдання), роз'яснивши перед тим правила підготовки гарних тестів, а згодом організуйте обговорення виконаного завдання всередині групи;
- можлива самостійна підготовка студентів на основі опрацювання складнішої частини банку тестів. Якщо Ви застосовуєте цю методику і даєте студентам доступ до тестової бази, тоді екзамен доцільно провести в іншій, нетестовій формі (див. бюлетень номер 23);

- звертайте увагу на запитання, які Вам ставлять студенти;
- обмінюйтеся вдалим тестовими запитаннями зі своїми колегами.

Банк тестів можна розширити завдяки підбору паралельних завдань, кожне з яких легко трансформується у декілька запитань. Наприклад:

Який приголосний звук в українській мові {позначає літера; позначають літери} {б; в; г; д; дж; дз; й; к; л; м; н; п; р; с; т; ф; х; ц; ч; ш}?

А. Тільки твердий.
Б. Тільки м'який.
В. Твердий або м'який.

За класифікацією Світового банку, до якої групи країн належить {Україна; Польща; Грузія; США}?

- А. Країни з низьким рівнем доходу.
Б. Країни з середньонизьким рівнем доходу.
В. Країни з середньовисоким рівнем доходу.
Г. Країни з високим рівнем доходу.

ДО ШИРШОЇ КАРТИНИ...

Тестування здатне бути вузьким, точковим інструментом одержання викладачем швидкого зрізу успішності на своєму курсі. Так само воно може бути й потужним, багатоаспектним робочим інструментом, що має чимало застосувань.

- ✓ Студентам корисно спробувати власні сили у розробці нових тестових завдань.
- ✓ Можна долучити студентів до пошуку помилок у наявних завданнях, їхнього редагування.
- ✓ Можлива самостійна підготовка студентів на основі опрацювання складнішої частини банку тестів. Якщо Ви використовуєте цю методику і даєте студентам доступ до тестової бази, тоді екзамен доцільно проводити в іншій, нетестовій формі (див. бюлетень номер 23).
- ✓ Тестове запитання може мати дві частини: студент має не лише обрати варіант відповіді, а й пояснити, чому обрано саме його.
- ✓ Існує чимало онлайн-ресурсів (наприклад, *Mentimeter*, *Typeform* та ін.), що дозволяють проводити інтерактивне тестування під час лекції, вивівши його перебіг на екран чи проектор.
- ✓ Гарним професійним досвідом для викладача може стати робота над створенням завдань для жорстко структурованих тестів, до змісту яких висуваються підвищені вимоги, включно зі здійсненням психометричної оцінки якості розроблених тестів.
- ✓ Спільна робота кількох викладачів над наповненням банку тестів тягне за собою командну роботу над вдосконаленням курсу в цілому.

Успіху Вам у тестуваннях!

ПЕРЕВІРТЕ СЕБЕ: ЩО НЕ ТАК ІЗ ТЕСТАМИ НИЖЧЕ?

Галузева угода укладається між:

- А. Відповідним галузевим міністерством та керівниками підприємств галузі.
- Б. Відповідним галузевим міністерством та Кабінетом Міністрів України.
- В. Відповідним галузевим міністерством та Центральною радою профспілок України.
- Г. Відповідним галузевим міністерством та Центральною радою профспілки галузі.

У теорії ймовірностей _____ — це будь-який факт, що внаслідок досліду може відбутися або не відбутися.

- А. Випадок.
- Б. Подія.
- В. Ризик.
- Г. Змінна.

Вкажіть колір океану на мапі:

- А. Блакитний.
- Б. Лазурний.
- В. Синій.
- Г. Синьо-зелений.
- Г. Ультрамариний.

Унаслідок зміни розміру державних витрат (G) і кількості грошей в обігу (M) відсоткова ставка (i) залишилась незмінною, а дохід (Y) зменшився. Як змінилися показники G та M ?

- А. G та M зросли.
- Б. G зменшилося, M зросло.
- В. G зросло, M зменшилося.
- Г. G та M або одночасно зросли, або одночасно зменшилися.

Дні циклу, в які запліднення є найбільш імовірним:

- А. 11–17-й.
- Б. 25–29-й.
- В. 3–7-й.
- Г. 8–11-й.

Яка температура поверхні характерна для червоних зірок?

- 1. 2000–3000 °C
- 2. 6000–7000 °C
- 3. 12000 °C
- 4. 15000 °C

Кодекс законів про працю регулює:

- А. Трудові відносини на підприємствах державної форми власності.
- Б. Трудові відносини на підприємствах приватної форми власності.
- В. Трудові відносини на підприємствах регулюються постановами Кабінету Міністрів України.
- Г. Трудові відносини на всіх підприємствах незалежно від форми власності.

ДЕ ДІЗНАТИСЯ БІЛЬШЕ

Булах І. Є., Мруга М. Р. Створюємо якісний тест: навч. посіб. — К.: Майстер-клас, 2006. — 160 с.

➔ <https://cutt.ly/LGorC1Y>

Посібник комплексно охоплює цикл пов'язаних з тестуванням питань: від мети педагогічного оцінювання і принципів тестування до практичних порад, правил і прикладів розробки тестових завдань. Вам стане у пригорі розібратися зі структурою, перевагами та недоліками, сферою застосування більш як десяти різних типів тестових запитань, описаних у книжці.

Тести ліворуч укладено на основі цього посібника.

Кухар Л. О., Сергієнко В. П. Конструювання тестів. Курс лекцій: навч. посіб. — Луцьк, 2010. — 182 с.

➔ <https://cutt.ly/1GpRvKx>

Видання препарує «нутроші» тестування. У ньому Ви дізнаєтесь не лише про те, «як готувати і проводити тести?», а й «як це працює?» та «які механізми всередині?». На жаль, у тексті посібника не дотримано правила цитування джерел.

Ковальчук Ю. О. Теорія освітніх вимірювань. — Ніжин: Видавець ПП Лисенко М.М., 2012. — 200 с.

➔ <https://cutt.ly/lGoefbt>

Посібник поглибленого рівня, у якому приділено увагу статистичним методам аналізу надійності, валидності та інших характеристик тестових завдань.

1. Dawn M. Zimmaro. Writing Good Multiple-Choice Exams. *The University of Texas at Austin Faculty Innovation Centre*. URL: <https://cutt.ly/sGnDgqH>
2. Phil Race. The Lecturer's Toolkit. A practical guide to assessment, learning and teaching. Fourth Edition. Routledge, 2015.
3. The Design of Multiple Choice Questions for Assessment. *UCD Teaching and Learning Resources*. URL: <https://cutt.ly/mGE6CGq>
4. Булах І. Є., Мруга М. Р. Створюємо якісний тест: навч. посіб. — К.: Майстер-клас, 2006. — 160 с.
5. Designing Multiple-Choice Questions. *University of Waterloo*. URL: <https://cutt.ly/hGUHhNK>
6. Кухар Л. О., Сергієнко В. П. Конструювання тестів. Курс лекцій: навч. посіб. — Луцьк, 2010. — 182 с.

БЮЛЕТЕНЬ ПІДГОТУВАВ ЄВГЕН НІКОЛАЄВ

УСІ ВИПУСКИ ЧИТАЙТЕ НА РЕСУРСІ
WWW.SKEPTIC.IN.UA

Ця публікація поширюється на умовах ліцензії CREATIVE COMMONS: Із Зазначенням Авторства — Некомерційна — Поширення На Тих Самих Умовах 4.0 Міжнародна (CC BY-NC-SA 4.0)

Як уберегтися від лабетів фабрик наукових публікацій?

БЮЛЕТЕНЬ «АКАДЕМІЧНА ДОБРОЧЕСНІСТЬ»
Випуск № 25 || ВЕРЕСЕНЬ 2022 РОКУ

ФАБРИКИ НАУКОВИХ ПУБЛІКАЦІЙ, «ПАПЕРОВІ ФАБРИКИ» (англ. research paper mills) — це підприємці, що надають послуги з написання фальшивих наукових рукописів або (частіше) пропонують викладачам і дослідникам купити співавторство у вже готовому рукописі. Також ці фабрики часто надають додаткові шахрайські послуги, зокрема продають у своїх рукописах покликання на інші статті (цитування) для штучного збільшення наукометричних показників автора, журналу чи установи. Інша цільова аудиторія цього «бізнесу» — здобувачі освіти, яким пропонується підготовка різних видів студентських та аспірантських робіт на замовлення.

Щоб знайти фабрику наукових публікацій в Україні, достатньо набрати в пошуковикі «купити наукову статтю» або натрапити на одне з численних рекламних оголошень у соціальних мережах.

Послуги цих фабрик стали настільки популярними в Україні, що сьогодні чимало працівників освіти і науки переконані, що опублікувати результати досліджень у науковому виданні, яке представлено в реферативних базах *Scopus* або *Web of Science*, можливо тільки за гроші. Тоді як насправді публікація у наукових журналах переважно безкоштовна, і лише журнали відкритого доступу стягують з авторів кошти за обробку статті (англ. article processing charge, APC).

ЯК ПРАЦЮЮТЬ «ПАПЕРОВІ ФАБРИКИ»?

ФАБРИКИ НАУКОВИХ ПУБЛІКАЦІЙ використовують різні форми шахрайства, щоб опублікувати фальшиве дослідження. Найчастіше підготовлений працівниками фабрики рукопис надсилається на розгляд відразу до кількох наукових журналів, і щойно якийсь із журналів погодиться його розглянути, на сайті паперової фабрики відразу з'являється пропозиція придбати співавторство у цьому рукописі.

ВИДАВНИЧИЙ БІЗНЕС І ВІДКРИТИЙ ДОСТУП ДО РЕЗУЛЬТАТІВ ДОСЛІДЖЕНЬ

Зростання кількості наукових досліджень, а відповідно, й фінансових ресурсів, що виділяються на їх проведення, перетворило наукове видавництво на неймовірно вигідний бізнес із мільярдними прибутками. Ліва частина цих прибутків отримується шляхом експлуатації волонтерської праці науковців. Учені безкоштовно передають видавцеві свої рукописи для поширення результатів досліджень, на проведення яких вони отримали кошти від університету чи грантодавця. Також учені на волонтерських засадах рецензують рукописи інших учених. А згодом вони повинні заплатити видавцеві великі гроші за можливість прочитати ці статті. При цьому вартість передплати наукових колекцій постійно зростає.

Як реакція на таку поведінку видавців у світі набула популярності ініціатива **Відкритого доступу** — забезпечення безкоштовного доступу до наукових публікацій через мережу Інтернет без будь-яких технічних обмежень^[1]. Проте, не бажаючи зменшення своїх прибутків, великі академічні видавці розробили так звану «гібридну модель» фінансування публікацій, спотворивши при цьому ідею Відкритого доступу. Відтепер видавці пропонують авторам вибір: безкоштовно опублікувати статтю, повний текст якої буде доступний читачам за передплату, або сплатити кошти за обробку статті й відкрити всім доступ до повного тексту.

Сьогодні в науковому світі поширюються ініціативи (наприклад, **Plan S**), відповідно до яких публікації, що є результатом досліджень, профінансованих коштом платників податків, повинні публікуватися виключно у відкритих журналах. Відтак між установами та видавцями нині укладаються нові типи угод, які дозволяють працівникам цих установ читати статті та публікувати власні результати у відкритих журналах за єдину плату. Тому сьогодні для наукової спільноти проблема вже не стільки у вільному доступі до знань, скільки в недопущенні посилення дискримінації, коли публікувати результати своїх досліджень через фінансові бар'єри зможуть тільки дослідники з розвинених країн.

Усе листування з редакцією здійснює працівник фабрики публікацій. Авторам зазвичай створюються вигадані неакадемічні адреси електронної пошти й порожні ідентифікатори ORCID, які засмічують реєстр, ускладнюють пошук та уніфікацію наукової інформації. Як правило, щойно редакція погоджується опублікувати рукопис, фабрика публікацій надсилає туди ще сотні схожих робіт, тому часто одні видання потерпають від діяльності фабрик значно сильніше за інших.

Між редакцією видання та фабрикою публікацій також може існувати попередня змова щодо опублікування великої кількості робіт незалежно від їхньої наукової цінності. Для такого шахрайства зазвичай створюють спеціальні тематичні випуски під керівництвом гостьового редактора або в окремому випуску публікують матеріали фейкової конференції.

Ціна таких фабричних публікацій залежить від різних чинників: від баз даних, де індексується журнал, наукометричних показників видання, позиції автора в переліку співавторів тощо.

ЧОМУ ШАХРАЯМ УСЕ ЦЕ СХОДИТЬ З РУК?

Працівники фабрик публікацій — це достатньо компетентні особи, котрі з якихось причин не змогли себе реалізувати в науці й тепер використовують свої знання для руйнування наукової комунікації. Крім того, їхній професійний рівень постійно зростає, адже щоб одурити редакції та рецензентів і скомпіювати рукопис, який буде схожий на реальне дослідження, потрібно знати актуальні публікації, наукові методи, інструменти, володіти іноземними мовами тощо.

Водночас клієнти фабрик (а це викладачі, наукові працівники, аспіранти, посадовці тощо), навпаки, деградує у науковому плані, адже не проводять власних досліджень, а купують уже готові роботи.

Якщо фальшиве дослідження від фабрики публікацій вдалося виявити в процесі рецензування, його просто не опублікують. Однак якщо рукопис уже опубліковано, то його не можна просто так видалити з журналу: спочатку редакція повинна висловити занепокоєння щодо публікації (*англ.* expression of concern), і тільки після місяців ретельного розслідування цю публікацію буде відкликано (ретракція). Відповідну політику слід приймати та впроваджувати й редакціям українських наукових видань.

Інформацію про відкликання статті окремо публікують у журналі, де редакція вказує причину й дату ретракції. Отримати докладну інформацію про ретракції наукових статей можна в базі *Retraction Watch*^[2] (у фільтрах серед причин слід обрати «paper mill»).

Важливо пам'ятати, що відкликані публікації не видаляються з архівів видання, а лише отримують позначку «Retracted». Таку саму позначку ця публікація повинна отримати у всіх реферативних базах, де її проіндексовано, проте в багатьох базах підхід до позначення ретракцій часто непослідовний.

Зазвичай впливові журнали, які дбають про свою репутацію, зацікавлені у проведенні подібних розслідувань, хоча редакціям неприємно визнавати, що їх обдурили. Проте є й журнали, що свідомо співпрацюють з фабриками публікацій, і очевидно, що їхні редакції не поспішають відкликати статті. Наприклад, *Scopus* регулярно припиняє індексувати цілі журнали, зокрема й через підозри у співпраці з паперовими фабриками (перегляньте перелік джерел, виключених зі *Scopus*^[3]). Втім, вже проіндексовані публікації з таких видань, як правило, назавжди залишаються у *Scopus*.

ЧИМ «ЗРУЧНІ» УКРАЇНСЬКІ ВИМОГИ?

На жаль, недосконалість української системи оцінювання наукових результатів лише грає на руку шахраям. В Україні критеріями оцінювання наукової продуктивності активно слугують кількісні показники без огляду на те, які саме публікації стоять за цими цифрами. Тому, наприклад, відкликані статті або публікації та цитування у виданнях, індексацію нових номерів яких припинено в базах даних через грубі порушення видавничої етики, в українській системі оцінювання винагороджуються подібно до публікацій у найпрестижніших наукових виданнях^[4]. Навіть якщо всі статті автора чи установи буде відкликано і вони змінять статус на «Retracted», то це не вплине на оцінку: українське оцінювання не звертає увагу на статус публікації.

Таким чином, фабрикам публікацій доволі просто задовольняти потреби українських клієнтів, адже для більшості з них достатньо отримати лише певні кількісні показники у потрібній базі даних, і їм байдуже до змісту роботи, її статусу та видання, в якому її опубліковано.

ХТО Є КЛІЄНТОМ ПУБЛІКАЦІЙНИХ ФАБРИК?

Кількість фальшивих рукописів, які пов'язують із діяльністю фабрик наукових публікацій, стрімко зростає в усьому світі^[5].

Вчені постійно відчувають певний психологічний тиск щодо того, що вони повинні опублікувати роботу (принцип «publish or perish» — «публікуйся або помри»). У деяких випадках наукові працівники, викладачі університетів, аспіранти не можуть досягти кар'єрного зростання без наявності відповідних публікацій.

При цьому багато українських вчених скаржаться на відсутність сильної наукової школи, скромні можливості для вивчення англійської мови, брак доступу до актуальної наукової літератури, а відтак їм складно самостійно провести наукове дослідження, результати якого зацікавлять редактора впливового журналу. Тому вони вдаються до послуг фабрик публікацій.

Деякі недосвідчені автори взагалі вважають, що співпраця з фабрикою публікацій — це ціна кар'єрного зростання, і навіть не соромляться й не приховують факту своєї співпраці.

Для того щоб опублікувати статтю в читаному та цитованому виданні, зазвичай потрібно витратити багато часу, а сам процес якісного рецензування рукопису є доволі складним і тривалим. Особи, що відповідають за організацію наукової роботи установи, нерідко вимагають від авторів швидких результатів — якнайбільшої кількості публікацій та їх цитувань, чим підштовхують своїх працівників до співпраці з фабриками публікацій.

Часто керівники установ не зацікавлені у працівниках, що публікують протягом року одну-дві впливові роботи у відомих журналах. Такі горе-керівники прагнуть, щоб працівники, навпаки, публікували щороку десятки робіт без огляду на їхню наукову цінність, а легко досягти таких показників можна саме за допомогою фабрик публікацій. Відповідно, в останні роки в Україні стрімко зростає кількість публікацій насамперед у журналах із низькими наукометричними показниками^[6].

Користуючись купівлею публікацій та цитувань у шахраїв, безчесні автори намагаються штучно завищити наукометричні показники у своїх персональних академічних профілях, щоб підвищити власні шанси на перемогу в національних конкурсах наукових проєктів та для отримання інших державних матеріальних і кар'єрних винагород за свої наукові здобутки.

Подібним чином керівники українських університетів регулярно звітують про кількісні показники наукової роботи своїх установ і прагнуть представити у своїх звітах якнайвищі результати. При цьому вони також конкурують між собою за місця в різноманітних рейтингах, методології яких враховують кількість публікацій та цитувань наукових робіт установи.

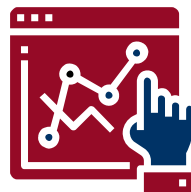
Деякі редакції наукових журналів купують фальшиві цитування, щоб покращити наукометричні показники своїх видань. Також редакції, які тільки прагнуть індексуватися у популярних реферативних базах, намагаються штучно збільшити науковий вплив, щоб обманути експертів, які відбирають контент для цих баз.

ЯКІ НАСЛІДКИ ВСЕ ЦЕ МАЄ?

Купівля авторства — це свідоме порушення норм наукової етики, що руйнує фундаментальні принципи наукової комунікації, знецінює працю викладачів та науковців, підриває довіру суспільства до науки та дослідників.

Фабрики публікацій не продають справжніх результатів наукових досліджень. Тому ці тексти не тільки крадуть час читачів, засмічуючи науковий інформаційний простір, але й можуть нашкодити своїми фальшивими висновками, наприклад, життю та здоров'ю людей.

Частина коштів платників податків, що виділяються з державного бюджету на українську освіту і науку, осідає в кишенях власників фабрик публікацій. Крім того, існує серйозний ризик, що державне фінансування на проведення досліджень отримують клієнти цих фабрик. Водночас невмотивовані вчені або будуть змушені емігрувати, або припинять займатись науковими дослідженнями.

Показники публікаційної активності вчених використовуються керівниками на всіх рівнях для оцінки стану та розробки планів розвитку наукової роботи. Діяльність фабрик публікацій призводить до того, що в цих аналізах враховують фальшиві результати, фіктивну співпрацю між вченими та установами, вигаданий науковий вплив результатів досліджень, що робить усі ці прогнози вкрай неточними та неефективними.

ЯК НАМ БОРОТИСЯ З ФАБРИКАМИ ПУБЛІКАЦІЙ?

Для боротьби з фабриками публікацій Комітет з етики наукових публікацій (*Committee on Publication Ethics, COPE*) радить установам та грантодавцям спільно працювати над переглядом стимулів для дослідників, щоб мотивувати їх до написання справжніх статей, а не до використання послуг, які забезпечують швидку, проте фальшиву публікацію^[7].

Безумовно, шахраї, які купили авторство чи покликання у фальшивих наукових роботах, повинні нести за це відповідальність. Проте карати самих лише авторів недостатньо — розв'язати цю проблему можна тільки комплексними зусиллями. Авторам потрібно дати шанс добровільно визнати порушення та відкликати свої фальшиві публікації, керівникам установ слід надати права для швидкого розірвання трудового договору, якщо доведено факт співпраці працівника з фабрикою публікацій, грантодавці не повинні допускати таких авторів до участі в наукових конкурсах, а Міністерству освіти і науки України варто позбавляти ліцензій університети, керівники яких систематично ігнорують співпрацю своїх працівників з фабриками публікацій.

Однак керівники установ, грантодавці, посадовці, що відповідають за науку в країні, повинні насамперед покращити критерії оцінювання, щоб дослідники більше не відчували потреби користуватися послугами фабрик публікацій: необхідно відмовитися від поверхневого використання кількісних показників оцінки наукової продуктивності на національному, інституційному та індивідуальному рівнях.

Завдяки поєднанню досвіду, доказів та ідей понад 350 європейських дослідницьких організацій у липні 2022 року було представлено Угоду про реформування оцінки наукових досліджень, що містить принципи, зобов'язання та часові рамки реформування систем оцінювання наукової роботи установ та дослідників^[8].

Підписанти цієї Угоди повинні взяти на себе зобов'язання покладатися насамперед на експертну оцінку, припинити невідповідно використовувати наукометричні показники, відзначити різні форми представлення результатів наукових досліджень, винагороджувати дослідників за підготовку наукових кадрів та активне впровадження відкритих наукових практик, таких як обмін вихідними даними та відкрите рецензування.

Отже, українським науковим стейкхолдерам не потрібно вигадувати велосипед — достатньо приєднатися до цієї відкритої коаліції організацій, щоб працювати разом з європейськими партнерами над впровадженням позитивних змін у національну практику оцінювання та покласти край руйнівній діяльності публікаційних фабрик. ■

1. Harnad, S. (2006). Publish or perish — self-archive to flourish: the green route to open access. *ERCIM News*, 64.
URL: <https://cutt.ly/RXDicWa>
2. URL: <https://retractiondatabase.org/>
3. Source title list (incl. Scopus discontinued sources list). URL: <https://cutt.ly/7XDgBwl>
4. Nazarovets, S. (2022). Analysis of publications by authors of Ukrainian institutes in Scopus-delisted titles. *Learned Publishing*. DOI:10.1002/leap.1464.
5. Else, H., & Van Noorden, R. (2021). The fight against fake-paper factories that churn out sham science. *Nature*, 591 (7851), 516–519. DOI:10.1038/d41586-021-00733-5.
6. Hladchenko, M. (2022). Implications of Publication Requirements for the Research Output of Ukrainian Academics in Scopus in 1999—2019. *Journal of Data and Information Science*, 7(3), 71–93. DOI:10.2478/jdis-2022-0016.
7. Paper Mills — Research report from COPE & STM. DOI:10.24318/jtbG8IHL.
8. Agreement on Reforming Research Assessment (2022). *Science Europe*. URL: <https://cutt.ly/xXDTcOX>

АВТОР ТЕКСТУ: СЕРГІЙ НАЗАРОВЕЦЬ

ЛІТЕРАТУРНА РЕДАКТОРКА: СВИТЛАНА ГЛУЩИК

ВЕРСТКА: ЄВГЕН НІКОЛАЄВ

УСІ ВИПУСКИ БЮЛЕТЕНЯ ЧИТАЙТЕ НА РЕСУРСІ
WWW.SKEPTIC.IN.UA

В ОФОРМЛЕННІ БЮЛЕТЕНЯ ВИКОРИСТАНО ІКОНКИ FACTORY BY LAYMIK, SWINDLER BY EUCALYP, MONEY BY BAGAS SAPUTRA, INDICATOR BY NHOR, REFERENCES BY CREATIVE STALL, ОДЕРЖАНІ НА СЕРВІСІ THE NOUN PROJECT.

ПУБЛІКАЦІЯ ВИДАНА В МЕЖАХ ІНІЦІАТИВИ З РОЗВИТКУ АНАЛІТИЧНИХ ЦЕНТРІВ В УКРАЇНІ, ЯКУ ВИКОНУЄ МІЖНАРОДНИЙ ФОНД «ВІДРОДЖЕННЯ» У ПАРТНЕРСТВІ З ІНІЦІАТИВОЮ ВІДКРИТОГО СУСПІЛЬСТВА ДЛЯ ЄВРОПИ (OSIFE) ЗА ФІНАНСОВОЇ ПІДТРИМКИ ПОСОЛЬСТВА ШВЕЦІЇ В УКРАЇНІ.

ДУМКИ ТА ПОЗИЦІЇ, ВИКЛАДЕНІ У ЦІЙ ПУБЛІКАЦІЇ, Є ПОЗИЦІЄЮ АВТОРІВ ТА НЕ ОБОВ'ЯЗКОВО ВІДОБРАЖАЮТЬ ПОЗИЦІЮ ПОСОЛЬСТВА ШВЕЦІЇ В УКРАЇНІ, МІЖНАРОДНОГО ФОНДУ «ВІДРОДЖЕННЯ» ТА ІНІЦІАТИВИ ВІДКРИТОГО СУСПІЛЬСТВА ДЛЯ ЄВРОПИ (OSIFE).

Ця публікація поширюється на умовах ліцензії CREATIVE COMMONS: Із Зазначенням Авторства — Некомерційна — Поширення На Тих Самих Умовах 4.0 Міжнародна (CC BY-NC-SA 4.0)

Як допомогти студентам й аспірантам досліджувати доброчесно?

БЮЛЕТЕНЬ «АКАДЕМІЧНА ДОБРОЧЕСНІСТЬ»
Випуск № 27 || Листопад 2022 року

За результатами численних консультацій, презентацій на конференціях і декількох раундів доопрацювань міжнародна команда проекту Bridge оприлюднила чеклисти для наукових керівників, студентів магістратури й аспірантів. Цей інструмент є переліком дій і питань, які має вчинити чи на які має отримати відповідь магістрант, аспірант, викладач, щоб здобувачі освіти підготували кваліфікаційні роботи чи дисертації та опублікувати результати дослідження у доброчесний спосіб.

Пропонуючи читачам український переклад нових чеклистів, звертаємо увагу на кілька обставин.

Так, автори документа виходять з того, що деякі речі, політики, процеси в університеті вже існують «за замовчанням», і треба лише про них не забути. Подивитися вже наявний університетський документ, яким регламентовано функції та сферу відповідальності наукового керівника. Пройти тренінг з питань сучасних підходів до керівництва підготовкою досліджень. Нагадати аспірантам про дотримання норм академічної доброчесності, оскільки вони вже прослухали відповідний курс. Роз'яснити молодим дослідникам питання запобігання конфліктам інтересів, з яким викладач вже обізнаний завдяки ухваленій університетом політиці. Оминати хижацькі й низькоякісні наукові журнали, де публікується практично що завгодно без належного рецензування, а не надрукувати за помірні гроші україномовну статтю у закордонному виданні, яке першим зробило спам-розсилку на електронну пошту. Брати участь в реальних заходах дослідницької спільноти замість безглузкого оприлюднення двосторінкових тез в збірці неіснуючої заочної конференції. Підготувати перелік рисунків і таблиць у дисертації, бо він іде одразу після змісту рукопису. Перелік цих «самоочевидних» для міжнародної команди речей, які ще не є частиною нашого академічного повсякдення, можна продовжити й за межами чеклистів. Та крок за кроком усі ці питання стануть нормою й для нас.

Звертає на себе увагу необхідність мати уявлення не лише про освітнє законодавство й внутрішню нормативну базу закладу вищої освіти, а й про нормативне регулювання дотичних до досліджень питань — інтелектуальної власності, захисту персональних даних тощо.

Позначений в документі спосіб мислення, що задається координатами «мета дослідження — дослідницькі питання — опрацювання й опис методології — дизайн (структура) дослідження», значно конструктивніший за нестямну увагу до коректного визначення «об'єкта» та «предмета» дослідження й зв'язків між ними.

Зрештою, головною нотою чеклистів є комунікація, комунікація і ще раз комунікація. Усі важливі питання мають бути проговорені. Слід від початку досягти згоди з таких делікатних питань, як включення наукового керівника до числа співавторів студента (аспіранта) і підстави чи критерії прийняття такого рішення; допомога іншого дослідника в науковому консультуванні; розподіл функцій (завдань, ролей) і відповідальності за їх виконання між членами групи, якщо аспірант працює в дослідницькій команді чи проекті. Рішення, прийняті «за замовчанням», через те, що хтось із кимось про щось відкрито не домовився, — шлях до проблем. Уникаймо цих проблем задля ефективнішого навчання нового покоління дослідників!

БЮЛЕТЕНЬ ПІДГОТУВАВ
ЄВГЕН НІКОЛАЄВ

УСІ ВИПУСКИ БЮЛЕТЕНЯ
ЧИТАЙТЕ НА РЕСУРСІ
WWW.SKERTIC.IN.UA

Ця публікація поширюється на умовах ліцензії
CREATIVE COMMONS:
ІЗ ЗАЗНАЧЕННЯМ АВТОРСТВА — ПОШИРЕННЯ НА ТИХ САМИХ УМОВАХ 4.0 МІЖНАРОДНА (CC BY-SA 4.0)

Чекліст для наукового керівника

Допоможіть вашим студентам і аспірантам писати й публікуватися доброчесно

- ✦ Використовуйте цей чекліст, аби допомогли студентам і аспірантам написати їхню дипломну чи дисертаційну роботу і опублікувати її результати, дотримуючись етичних вимог, норм та цінностей академічної доброчесності та уникаючи порушень стандартів професії.
- ✦ Чекліст має допомогти студентам та аспірантам підготувати їхню роботу й публікації з дотриманням найкращих дослідницьких практик, уникнути ризиків порушення академічної доброчесності та сумнівних дослідницьких практик.
- ✦ Чекліст варто використовувати від початку наукового керівництва й упродовж усієї роботи над підготовкою дослідження.
- ✦ Візьміть до уваги, що, можливо, нижченаведений перелік буде необхідно адаптувати до ваших потреб залежно від галузі досліджень, вашого попереднього досвіду та інституційних політик і правил.
- ✦ Залежно від поділу функцій на інституційному рівні, можливо, не ви несете відповідальність за кожне з нижчеперелічених питань. Вашою відповідальністю, однак, є переконатися в тому, що студент (аспірант) одержує необхідну підтримку.
- ✦ Може бути доцільним розглядати частину з наведених далі питань у групах з двох або більше студентів (аспірантів).

Загальна підготовка мене як наукового керівника

- ✓ Я прочитав інституційні вимоги, що стосуються наукового керівництва, і, якщо це необхідно, пройшов відповідне навчання.
- ✓ Я знаю, якими є вимоги до дипломної роботи (дисертації) у моєму закладі вищої освіти (науковому інституті).
- ✓ Я знаю, де в моєму закладі знайти інформацію про мої завдання як наукового керівника і організацію відповідних робочих процесів.
- ✓ Я обізнаний із нормами академічної та дослідницької доброчесності, включно з такими аспектами як підготовка завдань (робіт) на замовлення, «фабрики академічних текстів», авторство у подарунок, плагіат, управління даними тощо.

Академічна доброчесність

- ✓ Ми зі студентом (аспірантом) обговорили цінності академічної доброчесності і причини, чому важливо підтримувати відповідальні академічні й дослідницькі практики.
- ✓ Я переконався, що мій студент (аспірант) пройшов належне навчання з питань академічної доброчесності.
- ✓ Ми дійшли згоди, що робота студента (аспіранта) над дипломом (дисертацією) відбуватиметься із дотриманням академічної доброчесності.
- ✓ Я пояснив студенту (аспіранту), до яких наслідків призводить нечесність у дослідженнях (плагіат, фабрикація та інші порушення академічної етики й процедур).
- ✓ Якщо мої студенти (аспіранти) не прослуховували курсів з академічної доброчесності, то я спрямував їх до ресурсів закладу вищої освіти (наукової установи) та до надійних інтернет-джерел, таких як <https://www.academicintegrity.eu/wp/all-materials/> або <https://www.skeptic.in.ua/integrity/>.
- ✓ Я підказав студентам (аспірантам), де знайти необхідні документи (етичний кодекс тощо).

Bridging Integrity in Higher Education, Business and Society

Co-funded by the Erasmus+ Programme of the European Union (2020-1-SE01-KA203-077)

Загальні поради

- ✦ Пам'ятайте, що ви — модель поведінки для ваших студентів й аспірантів.
- ✦ Залучайте здобувачів до культурних традицій вашої дисципліни, допоможіть їм подолати місток від учня до дослідника.
- ✦ Заохочуйте аспірантів й студентів до взаємодії із дослідницькою спільнотою та участі в академічних заходах.
- ✦ Заохочуйте студентів до саморефлексії і допоможіть їм розвинути критичне мислення.
- ✦ Намагайтесь мотивувати студентів, запитуйте їх про перебіг їхньої роботи.
- ✦ Покажіть студентам, що ви активні й зацікавлені їхньою роботою над дослідженням і публікаціями.
- ✦ Рекомендуйте студентам вести дослідницький щоденник як корисний спосіб зберігати всю необхідну інформацію разом.
- ✦ Якщо виникає проблема, прагніть розв'язати її без примусу й на користь здобувача освіти.

www.academicintegrity.eu/wp/bridge/
<https://twitter.com/projectbridge>
<https://fb.com/infobridgeproject>
bridgeinfo@academicintegrity.eu

Адаптований переклад з англійської:
Євген Ніколаєв.

Ця публікація поширюється на умовах ліцензії Creative Commons: Із Зазначенням Авторства – Поширення На Тих Самих Умовах 4.0 Міжнародна (CC BY-SA 4.0)

Чекліст для магістранта й аспіранта

Досліджуйте й публікуйтесь добросовісно

- ✦ Метою цього чекліста є допомогти студентам магістратури й аспірантам написати їхню дипломну чи дисертаційну роботу і опублікувати її результати з дотриманням норм та цінностей академічної добросовісності.
- ✦ Чекліст допоможе підготувати роботу відповідно до кращих дослідницьких практик, уникнути порушень академічної добросовісності й сумнівних дослідницьких практик.
- ✦ Чекліст варто використовувати на всіх етапах проведення дослідження, від початку підготовки роботи до її захисту.
- ✦ Візьміть до уваги, що, можливо, нижченаведений перелік буде необхідно адаптувати до ваших потреб залежно від галузі досліджень, вашого попереднього досвіду та інституційних політик і правил.

Загальна підготовка мене як студента (аспіранта)

Якщо щось із наведеного в цьому розділі не виконано, слід звернутися по консультацію до кафедри, наукового відділу тощо.

- ✓ Я ознайомився із формальними вимогами мого закладу освіти (наукової установи) до мого дослідження і, якщо це необхідно, пройшов відповідне навчання.
- ✓ Я обізнаний із вимогами до якості дипломної (дисертаційної) роботи у моєму закладі освіти (науковій установі). Однією з ідей є ознайомитися із роботами, виконаними у попередні роки.
- ✓ Я знаю, де в моєму закладі знайти інформацію про мої завдання у процесі написання роботи і до кого звернутися із запитаннями (наприклад, до наукового керівника, бібліотеки, центру академічного письма тощо).

Академічна добросовісність

- ✓ Я обізнаний із нормами академічної добросовісності, включно з такими аспектами як підготовка завдань (робіт) на замовлення, «фабрики академічних текстів», авторство у подарунок, плагіат, управління даними тощо. Я знаю про наслідки нечесності в дослідженні й інших порушень встановлених правил.
- ✓ Я пройшов належне навчання з питань академічної добросовісності; в іншому випадку я звернувся до закладу освіти (наукової установи) із запитом про проходження подібного курсу.
- ✓ Я знаю, де знайти документи, якими встановлено правила проведення дослідження (такі як етичний кодекс, методичні рекомендації тощо).
- ✓ Я несу особисту відповідальність за те, що моє дослідження та публікації буде підготовлено із дотриманням норм академічної добросовісності.

Підготовка до мого дослідження

- ✓ Ми з моїм науковим керівником погодили періодичність регулярних індивідуальних або групових зустрічей і намагаємось дотримуватися графіка.
- ✓ Ми з науковим керівником домовились про те, як і коли будемо зв'язуватись один з одним та погодились поважати робочий час кожного і не турбувати один одного на вихідних й під час канікул (відпустки).
- ✓ Я дізнався, чи потрібно для мого дослідження отримати дозвіл етичної комісії.

Bridging Integrity in Higher Education, Business and Society

Co-funded by the Erasmus+ Programme of the European Union (2020-1-SE01-KA203-077)

Загальні поради

- ✦ Ведіть дослідницький щоденник із усією необхідною інформацією.
- ✦ Використовуйте зручні інструменти для роботи із джерелами. Користуйтеся програмою для роботи з бібліографічною інформацією, як-от Mendeley чи Zotero.
- ✦ Якщо це можливо, обирайте тему, яку ви розумієте або в якій хочете розібратися.
- ✦ Взаємодійте із дослідницькою спільнотою, обмінюйтесь ідеями, беріть участь в академічних заходах.
- ✦ Усвідомлюйте межі своїх можливостей і не вагайтесь про них казати, щоб не допустити емоційного вигорання.

Поради аспірантам

- ✦ Обмінюйтесь досвідом із іншими аспірантами, як у своїй, так і в суміжних галузях досліджень.
- ✦ Для вас важливо долучитися до культурних традицій вашої дисципліни.

www.academicintegrity.eu/wp/bridge/
<https://twitter.com/projectbridge>
<https://fb.com/infobridgeproject>
bridgeinfo@academicintegrity.eu

Адаптований переклад з англійської:
Євген Ніколаєв.

Оригінальний документ пропонує окремі чеклісти для магістрантів й аспірантів. У перекладі два чеклісти поєднано через мінімальні відмінності між ними.

Ця публікація поширюється на умовах ліцензії Creative Commons: Із Зазначенням Авторства – Поширення На Тих Самих Умовах 4.0 Міжнародна (CC BY-SA 4.0)

Анонімно чи відкрито? Як рецензувати наукові статті?

БЮЛЕТЕНЬ «АКАДЕМІЧНА ДОБРОЧЕСНІСТЬ»
Випуск № 28 || Листопад 2022 року

НАУКОВЕ РЕЦЕНЗУВАННЯ (англ. academic peer review) — це процес, за допомогою якого рукопис, що містить результати наукового дослідження, оцінюється незалежними дослідниками, які мають відповідну кваліфікацію та здатні оцінити новизну, обґрунтованість і значущість представлених результатів^[1]. Процес рецензування допомагає авторам покращити свої рукописи, а редакторам — вирішити, чи варто публікувати ці результати досліджень. Після успішного проходження рецензування рукопис публікується, й це стає одним із ключових показників роботи дослідника.

КРИЗА ТРАДИЦІЙНОГО РЕЦЕНЗУВАННЯ

Попри те що науковці з давніх давен звертаються до своїх колег із проханням оцінити рукописи і надати поради щодо них, рецензування як невід’ємний формальний процес наукової публікації утвердилось порівняно недавно — у другій половині ХХ століття. Наприклад, відомий журнал «Nature» запровадив рецензування лише в 1967 році.

Різні наукові журнали використовують різні типи рецензування, кожен із яких має свої переваги й недоліки. До основних типів традиційного рецензування належать так зване одинарне сліпе рецензування, коли рецензенти знають імена авторів, проте автори не знають, хто рецензував їхній рукопис, і подвійне сліпе, коли рецензенти не знають імен авторів, а автори не знають імен рецензентів.

Сьогодні рецензування є наріжним каменем наукової комунікації, а здатність редакції гарантувати здійснення якісної перевірки роботи із залученням найкращих експертів є запорукою наукової впливовості видання. Та попри це, процес рецензування далеко не ідеальний, і вчені часто скаржаться, що він триває занадто довго, що часто рецензування є непослідовним і неефективним, а рецензентам не завжди вдається виявляти помилки в рукописах і надавати слушні поради для покращення аргументів дослідників.

Одна з основних причин сучасної кризи традиційного рецензування криється в тому, що вчені рецензують рукописи на волонтерських засадах і не отримують за цю важку та клопітку роботу ані грошей, ані визнання. Цей брак винагород призводить до того, що частина науковців втрачає мотивацію сумлінно виконувати ці завдання або взагалі відмовляється рецензувати рукописи інших вчених, а натомість прагне витратити свій час та зусилля на публікацію якомога більшої кількості власних робіт.

Відповідно, редакторам журналів непросто забезпечити проведення якісного рецензування, адже кожен рукопис потребує залучення до процесу відразу кількох відповідних незалежних експертів, у той час коли охочих рецензувати рукописи значно менше, аніж тих, хто прагне їх опублікувати.

Наприклад, переважна більшість вітчизняних наукових журналів публікують статті українською мовою, відповідно, прорецензувати ці рукописи можуть лише науковці, які володіють українською мовою. З огляду на кількість фахових видань України, українським вченим потрібно щороку рецензувати десятки тисяч тільки україномовних рукописів. Але при цьому в Україні відсутні будь-які ініціативи щодо винагородження роботи рецензентів, і було б доречно, якби зусилля українських учених, витрачені на наукове рецензування рукописів, належно оцінювались на національному та інституційному рівнях.

Через ці проблеми в науковому рецензуванні, у світі суттєво зросла кількість фальшивих рецензій, фейкових рецензентів, неправдивих редакторських заяв про проведення рецензування, прихованих конфліктів інтересів, коли приватні інтереси рецензентів конкурують з їхніми обов’язками перед науковою спільнотою (через фінансові мотиви, академічні зобов’язання, особисті відносини, політичні чи релігійні переконання, інституційну належність).

У відповідь на ці кризові явища в академічній спільноті все частіше почали лунати заклики до відмови від традиційних типів рецензування на користь відкритого рецензування — розкриття осіб рецензентів та відкритої публікації текстів рецензій, які підтверджуватимуть, що перевірка роботи справді проходила.

ВІДКРИТА НАУКА І РЕЦЕНЗУВАННЯ

ВІДКРИТЕ РЕЦЕНЗУВАННЯ (англ. open peer review) — це парасольковий термін для набору засобів адаптації різних типів рецензування до цілей відкритої науки. Воно має на меті зробити процес рецензування кращим та справедливішим завдяки таким складовим:

- неанонімність: автори та рецензенти знають імена одне одного;
- відкриті звіти: рецензії відкрито публікуються поруч із відповідною статтею;
- відкрита участь: будь-який член наукової спільноти може зробити свій внесок у рецензування;

- відкрита взаємодія: заохочується безпосереднє взаємне обговорення рукопису між авторами та рецензентами;
- відкрите попереднє рецензування рукописів: рецензування препринтів, що доступні у відкритих репозитаріях, таких, наприклад, як arXiv;
- відкрите коментування фінальної версії: рецензування або коментування остаточної версії рукопису;
- відкриті платформи («незалежне рецензування»): рецензування проводиться іншою організацією, а не редакцією журналу.

Усі ці засоби можна довільно поєднувати (однак це не обов'язково), і навіть використавши лише один з цих засобів, видавець може стверджувати, що застосовує Open Peer Review^[2].

Донедавна найбільше відкритих рецензій були доступні у спеціалізованому сервісі для рецензентів «Publons». У серпні 2022 року «Publons» було повністю інтегровано з Web of Science, і всі відкриті рецензії перенесено на цю платформу.

Відкрите рецензування успішно використовують такі видавці, як «BioMed Central», BMJ Group, «Copernicus Publications», EMBO, «Frontiers», MDPI, «Nature Research», журнали «eLife», PLOS, «PeerJ».

Крім того, окремі пілотні проєкти щодо використання відкритого рецензування сьогодні існують практично у всіх великих наукових видавців^[3]. Згідно з Каталогом журналів відкритого доступу^[4], де представлено 423 українські журнали, редакції лише двох із них («Техніко-технологічні аспекти розвитку та випробування нової техніки і технологій для сільського господарства України» й «Проблеми безперервної географічної освіти і картографії») пропонують опцію відкритого рецензування своїм авторам.

Також цього року започатковано ініціативу «Publish Your Reviews»^[5], що закликає рецензентів публікувати свої звіти про рецензування поряд із препринтами прорецензованих робіт. Ініціатива передбачає публікацію звітів на спеціальних платформах для відкритого рецензування (як-от Qeios^[6], PREreview^[7] або ScienceOpen^[8]), де кожна рецензія отримує власний DOI та ліцензію, що спрощує цитування та повторне використання рецензій, а автори препринтів зможуть оперативно відповідати на отримані поради чи зауваження.

ПРИСЯГА РЕЦЕНЗЕНТА

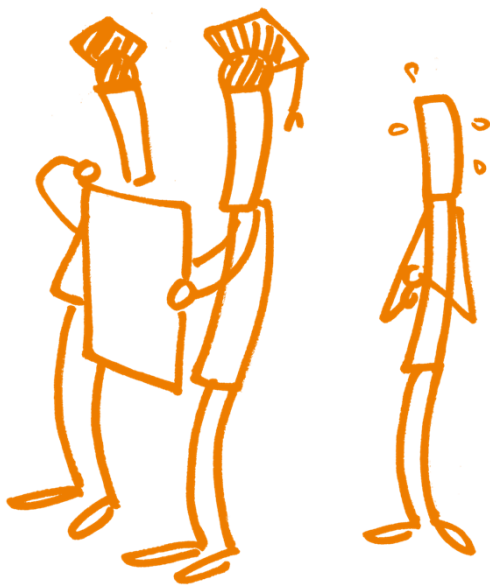
Біолог Базз Баум з Університетського коледжу Лондона розробив Присягу рецензента, яка повинна допомагати молодим дослідникам, котрі вперше пробують свої сили в рецензуванні наукових статей^[9]:

- ① Я рецензуватиму роботи так, як я б хотів, щоб рецензували мої роботи.
- ② Я прочитаю роботу уважно, своєчасно і, якщо необхідно, запропоную авторам способи її виправлення та вдосконалення, зосереджуючись на конкретних аспектах дослідження, які я вважаю критично важливими для вирішення перед публікацією.
- ③ Я рецензуватиму кожну роботу, не намагаючись змінити її фокусу, і не наполягатиму на тому, щоб автори використовували методи, які б я використав, або проводили експеримент, який би я виконав на їхньому місці.
- ④ Я рецензуватиму з розумінням того, що кожна корисна стаття — це маленький крок уперед, а справжній вплив роботи можна буде оцінити лише з плином часу. Я працюватиму над тим, щоб важливі статті потрапляли до журналів, які читає відповідна аудиторія.
- ⑤ Я слідкуватиму, щоб твердження базувалися на даних. В іншому випадку я попрошу авторів переглянути свої твердження або надати нові дані для їх підтвердження. Якщо твердження не підтверджуються даними та/або якщо дані мають недоліки, я рекомендуватиму відхилити такий рукопис.
- ⑥ Я не рекомендуватиму рецензувати рукописи, які, на мою думку, вимагатимуть значної (понад 3 місяці) додаткової роботи або які потребуватимуть валідації ключової гіпотези перед публікацією.
- ⑦ Я прагнутиму бути конструктивним, навіть коли рекомендуватиму відхилити рукопис. Я прагнутиму бути неупередженим, ніколи не буду грубим чи зверхнім і не робитиму особистих зауважень про авторів.
- ⑧ Я чітко поясню межі мого досвіду. Я не рекомендуватиму відхилити ту саму статтю в кількох журналах (за винятком випадків потенційного шахрайства), оскільки авторам буде корисно дізнатися широкий спектр думок різних рецензентів.
- ⑨ Я буду готовий обговорити свою оцінку з іншими рецензентами та редактором. Я повідомлю редактора, якщо запідозрю шахрайство.
- ⑩ Я розглядатиму всю інформацію в рукописі, який я рецензую, як конфіденційну. Я не дозволю своєму колективу використовувати дані з рукопису, який ми рецензували. Я ніколи ні з ким не ділитимусь рукописом, який я рецензую, за винятком вказаних осіб, які допомагали проводити рецензування.

ВІДКРИТЕ РЕЦЕНЗУВАННЯ: *PRO ET CONTRA*

ПУБЛІКАЦІЯ РЕЦЕНЗІЙ КОРИСНА для оперативного обговорення результатів, яке, своєю чергою, дозволяє швидше виявляти перспективні дослідження або ж, навпаки, вказувати на недоліки та своєчасно застерігати спільноту від використання хибних результатів дослідження. Це є особливо цінним, наприклад, у галузі медицини, де така оперативність може буквально врятувати людські життя. Крім того, відкрита публікація дозволяє повторно використовувати рецензії й таким чином зменшувати навантаження на редакторів і рецензентів. Також це дозволяє продемонструвати широкій громадськості всю складність і важливість роботи рецензента.

Водночас активісти, які пропонують скасувати анонімність рецензування, сподіваються, що такий крок убереже вчених від нечесних рецензентів, які надають несправедливі негативні рецензії на роботи своїх конкурентів, і захистить науку від шахрайства, коли за попередньою змовою вчені порушують етичні норми й пишуть одне одному фальшиві позитивні рецензії.

Однак анонімність часто слугує захистом для рецензентів. Навіть обгрунтовану критику роботи інколи можна витлумачити як акт агресії, вона здатна викликати неадекватну реакцію з боку авторів рецензованого рукопису. Тому сьогодні багато рецензентів-науковців не проти відкритого представлення текстів рецензій, але при цьому вони бажають зберегти свою анонімність^[10].

Таким чином, відкрите рецензування — це не чарівна паличка, що врятує сучасну науку від усіх проблем, які мають місце у традиційному рецензуванні. Відкриті рецензії також можна підробляти, і сам лише факт відкритості не гарантує, що рецензія є справжньою та якісною. В інтернеті можна знайти достатньо прикладів фейкових надпродуктивних рецензентів та відкритих текстів рецензій сумнівної якості.

Потрібно пам'ятати, що незалежно від того, який з багатьох типів рецензування обирає науковий журнал, якість та суворість цього процесу залежить насамперед від залученості до нього наукової спільноти, яка повинна вимагати від усіх учасників наукової комунікації відповідальної та етичної поведінки.

ДЕКІЛЬКА ПОРАД РЕЦЕНЗЕНТАМ

ЄЛЕНА АЛЕКСИЧ РАЗОМ з КОЛЕГАМИ розробила Присягу рецензента відкритої науки, яка містить рекомендацій щодо рецензування, а також описує, як провести його таким чином, щоб забезпечити прозорість та відтворюваність наукових досліджень^[11]:

- ✓ Я працюватиму разом з вами, щоб допомогти покращити ваше дослідження, оскільки вважаю, що рецензування повинно бути відкритим процесом підтримки та співпраці. Тому я підпишу свою рецензію та вкажу своє ім'я.
- ✓ Перш ніж рецензувати, я переконаюся, що маю все необхідне (необроблені дані, детальні методи/протоколи тощо) для проведення повного незалежного оцінювання.
- ✓ Я заохочуватиму використання та, якщо необхідно, даватиму поради щодо найкращих практик відкритої науки у моїй галузі, які допоможуть забезпечити прозорість, відтворюваність, повторне використання та добросовісність ваших досліджень.
- ✓ Я перевірю, чи всі дані та програмний код відповідають тексту, чи всі постійні ідентифікатори та номери доступу правильні та їх коректно процитовано, а також що всі представлені моделі архівовано, вони містять посилання та є доступними.
- ✓ Я перевірю, щоб усі дані, програмний код та допоміжна документація, які лежать в основі опублікованої концепції, були доступні таким чином, щоб гарантувати до них довгостроковий та необмежений доступ.
- ✓ За необхідності я буду консультувати, як покращити прозорість та доступність (щодо матеріалів і методології, доступу до даних і коду, версій, алгоритмів, параметрів програмного забезпечення та стандартів), з розумінням того, що дотримання найкращих практик відкритої науки може вимагати від авторів додаткових зусиль.
- ✓ Я підтримуватиму інших у написанні відкритих рецензій, коли це буде доречно.
- ✓ Я відмовлюся від рецензування, якщо виявлю, що я невідповідний рецензент (через мій досвід або через мої контакти з авторами роботи). При цьому я надам редакторам журналу чесну оцінку цих питань і відкрито поясню, як я прийшов до цього рішення, щоб можна було знайти альтернативних рецензентів.

РЕЦЕНЗУВАННЯ У НАУКОВОМУ ЖУРНАЛІ

У Посібнику для редакторів наукових журналів від Міжнародної мережі розвитку науки та політики (INASP) редакціям насамперед радять обрати той тип рецензування, що найкраще підходить для їхнього журналу, враховуючи інтереси наукової спільноти, для якої видаватиметься журнал^[12]. Також, що надзвичайно важливо, редакція повинна розуміти, як вона керуватиме процесом рецензування. Редакції слід визначити, які типи рукописів журнал рецензуватиме, хто обиратиме рецензентів (редактор чи редколегія), якою буде оптимальна кількість рецензентів для рецензування статті, скільки часу матимуть рецензенти для роботи з рукописом, хто в редакції відповідатиме за ведення бази рецензентів та за підтримку зворотного зв'язку з ними, а також затвердити шаблон листа-запрошення до рецензентів.

Процес рецензування слід чітко описати на веб-сайті журналу та в інструкціях для авторів і рецензентів.

Якщо у вашому університеті ви причетні до видання журналу, редакційна колегія якого вирішила запропонувати своїм авторам, читачам та рецензентам опцію відкритого рецензування, то насамперед потрібно узгодити, які саме відкриті засоби буде використано: відкриті анонімні чи неанонімні звіти про рецензування, відкрите коментування тощо.

Запросіть потенційних рецензентів до співпраці ще до надсилання їм рукописів для рецензування та дізнайтеся, як вони ставляться до запропонованої моделі рецензування. Якщо попередні відгуки покажуть, що вчені здебільшого відмовляються рецензувати рукописи саме через обраний редакцією тип рецензування, то очевидно, що варто змінити цей тип на більш відповідний.

Пам'ятайте, що незалежно від обраного типу рецензування, остаточне рішення щодо публікації рукопису приймає редакція журналу (головний редактор або призначений редактор), а рецензенти лише надають рекомендації.

Якщо ви є автором, який подає рукопис на розгляд до журналу з відкритим рецензуванням, щоб підтримати ідеали відкритої науки, то ви повинні бути готовими, що рецензенти можуть відкрито вказати не лише на сильні, а й на слабкі сторони вашої роботи.

Якщо ж ви погодилися відкрито прорецензувати рукопис, то переконайтеся, що всі ваші коментарі та поради авторам є коректними, рівень англійської мови є прийнятним і що ця відкрита рецензія сприятиме конструктивній дискусії та піде на користь вашому науковому іміджу. ■

1. COPE Discussion document: Who "owns" peer reviews (2017). URL: <https://doi.org/10.24318/rouP8ld4>
2. Ross-Hellauer, T. (2017). What is open peer review? A systematic review. *F1000Research*, 6, 588. DOI:10.12688/f1000research.11369.2
3. Teixeira da Silva, J.A., Nazarovets, S. (2022). The Role of Publons in the Context of Open Peer Review. *Publishing Research Quarterly*. DOI:10.1007/s12109-022-09914-0.
4. URL: <https://cutt.ly/EM2PjQx>
5. URL: <https://asapbio.org/publishyourreviews>
6. URL: <https://www.qeios.com/teaser>
7. URL: <https://prereview.org/>
8. URL: <https://www.scienceopen.com/>
9. Baum, B. (2019). Reviewing papers as you would like your papers to be reviewed. *Molecular Biology of the Cell*, 30(25), 3013—3014. DOI:10.1091/mbc.E19-05-0273.
10. Thelwall, M. (2022). Journal and disciplinary variations in academic open peer review anonymity, outcomes, and length. *Journal of Librarianship and Information Science*. DOI:10.1177/09610006221079345.
11. Aleksic, J., Alexa, A., Attwood, T. K., Chue Hong, N., Dahlö, M., Davey, R., et al. (2015). An Open Science Peer Review Oath. *F1000Research*, 3, 271. DOI:10.12688/f1000research.5686.2.
12. Smart, P. (2018). Handbook for Journal Editors. INASP. URL: <https://www.inasp.info/editorshandbook>

АВТОР ТЕКСТУ: СЕРГІЙ НАЗАРОВЕЦЬ

ЛІТЕРАТУРНА РЕДАКТОРКА: СВІТЛАНА ГЛУЩИК

ВЕРСТКА: ЄВГЕН НІКОЛАЄВ

В ОФОРМЛЕННІ БЮЛЕТЕНЯ ВИКОРИСТАНО ІКОНКУ REFERENCES BY CREATIVE STALL, ОДЕРЖАНУ НА СЕРВІСІ THE NOUN PROJECT, ТА ІЛЮСТРАЦІЮ З OPEN SCIENCE TRAINING HANDBOOK.

ПУБЛІКАЦІЯ ВИДАНА В МЕЖАХ ІНІЦІАТИВИ З РОЗВИТКУ АНАЛІТИЧНИХ ЦЕНТРІВ В УКРАЇНІ, ЯКУ ВИКОНУЄ МІЖНАРОДНИЙ ФОНД «ВІДРОДЖЕННЯ» У ПАРТНЕРСТВІ З ІНІЦІАТИВОЮ ВІДКРИТОГО СУСПІЛЬСТВА ДЛЯ ЄВРОПИ (OSIFE) ЗА ФІНАНСОВОЇ ПІДТРИМКИ ПОСОЛЬСТВА ШВЕЦІЇ В УКРАЇНІ.

ДУМКИ ТА ПОЗИЦІЇ, ВИКЛАДЕНІ У ЦЬЙ ПУБЛІКАЦІЇ, Є ПОЗИЦІЄЮ АВТОРІВ ТА НЕ ОБОВ'ЯЗКОВО ВІДОБРАЖАЮТЬ ПОЗИЦІЮ ПОСОЛЬСТВА ШВЕЦІЇ В УКРАЇНІ, МІЖНАРОДНОГО ФОНДУ «ВІДРОДЖЕННЯ» ТА ІНІЦІАТИВИ ВІДКРИТОГО СУСПІЛЬСТВА ДЛЯ ЄВРОПИ (OSIFE).

Ця публікація поширюється на умовах ліцензії CREATIVE COMMONS: ІЗ ЗАЗНАЧЕННЯМ АВТОРСТВА — НЕКОМЕРЦІЙНА — ПОШИРЕННЯ НА ТИХ САМИХ УМОВАХ 4.0 МІЖНАРОДНА (CC BY-NC-SA 4.0)

Якої думки Рада Європи про етичні стандарти у педагогічній професії?

БЮЛЕТЕНЬ «АКАДЕМІЧНА ДОБРОЧЕСНІСТЬ»
Випуск № 29 || Грудень 2022 року

Норми етики є наріжним каменем педагогічної професії та діяльності закладів освіти усіх рівнів. Здається, етика належить до самоочевидних питань, а проте про неї ніколи не зайве згадати.

Для нового випуску бюлетеня ми підготували неофіційний переклад лаконічного документа, присвяченого цьому питанню. Рекомендація Ради Європи говорить про необхідність наскрізного запровадження кодексів етики на всіх рівнях освіти, забезпечення належного навчання та підвищення кваліфікації з етичних питань для педагогів, викладачів, дослідників. Для цього слід забезпечити функціонування системи управління освітою на демократичних засадах, автономію й незалежність закладів освіти, підзвітність щодо дотримання професійних норм, сприяти міжнародному обміну відповідним досвідом.

РЕКОМЕНДАЦІЯ СМ/REC(2019)9 КОМІТЕТУ МІНІСТРІВ ДЕРЖАВАМ-ЧЛЕНАМ ЩОДО СПРИЯННЯ КУЛЬТУРИ ЕТИКИ У ПЕДАГОГІЧНІЙ ПРОФЕСІЇ

Прийнято Комітетом міністрів 16 жовтня 2019 року на 1357-му засіданні заступників міністрів

ПРЕАМБУЛА

КОМІТЕТ МІНІСТРІВ, відповідно до положень Статті 15.b Статуту Ради Європи,

Беручи до уваги, що метою Ради Європи є досягнення більшої єдності між її членами, зокрема шляхом реалізації спільних заходів у сферах освіти і культури;

Враховуючи Конвенцію про захист прав людини та основоположних свобод (ETS № 5, 1950) та Протокол до неї (ETS № 9, 1952), зокрема Статтю 2 Протоколу про право на освіту;

Враховуючи Європейську культурну конвенцію (ETS № 18, 1954);

Враховуючи Європейську соціальну хартію (переглянуту) (ETS № 163, 1996);

Враховуючи Конвенцію про визнання кваліфікацій з вищої освіти у Європейському регіоні (ETS № 165, 1997);

Враховуючи Конвенцію ООН про права дитини (1989);

Враховуючи Заключну декларацію 24-го засідання Постійної конференції міністрів освіти Ради Європи, яке пройшло у м. Гельсінкі 26 та 27 квітня 2013 року;

Враховуючи Резолюцію Res(97)24 Комітету міністрів щодо двадцяти засадничих принципів боротьби з корупцією;

Враховуючи Рекомендацію Rec(2000)10 Комітету міністрів державам-членам щодо кодексів поведінки посадових осіб;

Враховуючи Рекомендацію СМ/Rec(2007)6 Комітету міністрів державам-членам щодо публічної відповідальності за вищу освіту та дослідження;

Враховуючи Рекомендацію СМ/Rec(2007)13 Комітету міністрів державам-членам щодо втілення політики гендерної рівності в освіті;

Враховуючи Рекомендацію СМ/Rec(2010)7 Комітету міністрів державам-членам щодо Хартії Ради Європи з освіти для демократичного громадянства й освіти з прав людини;

Враховуючи Рекомендацію СМ/Rec(2012)7 Комітету міністрів державам-членам щодо відповідальності органів влади за академічну свободу та інституційну автономію;

Враховуючи Рекомендацію СМ/Rec(2012)13 Комітету міністрів державам-членам щодо забезпечення якості освіти, із зазначенням, що етика, прозорість та доброчесність є передумовами досягнення високої якості освіти;

Враховуючи Рекомендацію Парламентської Асамблеї 1762 (2006) щодо академічної свободи та інституційної автономії;

Враховуючи Рекомендацію ЮНЕСКО «Про статус викладацьких кадрів закладів вищої освіти» (1997);

Враховуючи Рекомендацію Міжнародної організації праці (МОП) / ЮНЕСКО щодо статусу вчителів (1966);

Враховуючи Керівні принципи ЮНЕСКО / Організації економічного співробітництва та розвитку

(ОЕСР) із забезпечення якості у сфері транскордонної вищої освіти (2005);

Враховуючи Велику хартію університетів від 1988 року;

Беручи до уваги Керівництво щодо інституційних кодексів етики у вищій освіті від Міжнародної асоціації університетів / Обсерваторії Великої хартії;

Беручи до уваги, що поширення принципів етики, прозорості та доброчесності в освіті належить до сфери відповідальності органів влади;

Беручи до уваги етичні принципи, встановлені Платформою ETINED Ради Європи щодо етики, доброчесності та прозорості у сфері освіти,

Рекомендує урядам держав-членів, відповідно до національної компетенції, приписів та практик:

1. виховувати культуру етики та доброчесності у педагогічній професії шляхом ефективного впро-

вадження етичних кодексів в освітніх системах;

2. вживати необхідних заходів для сприяння підготовці, впровадженню та належному застосуванню етичних кодексів відповідно до керівних принципів, що містяться у додатку до цієї Рекомендації;

3. сприяти імплементації цих положень закладами освіти та впливовими заінтересованими сторонами на всіх рівнях та в усіх секторах сфери освіти і професійної підготовки;

4. забезпечити якнайбільше поширення цієї Рекомендації;

5. сприяти міжнародній співпраці та взаємному навчанню у зазначеній сфері через Платформу ETINED Ради Європи;

Доручає Генеральному секретареві Ради Європи довести цю Рекомендацію до відома урядів держав — учасниць Європейської культурної конвенції, які не є членами Ради Європи.

ДОДАТОК ДО РЕКОМЕНДАЦІЇ CM/REC(2019)9 ЩОДО СПРИЯННЯ КУЛЬТУРИ ЕТИКИ У ПЕДАГОГІЧНІЙ ПРОФЕСІЇ

1. Мета і сфера застосування

Ця Рекомендація спрямована на те, щоб сприяти поширенню принципів етики, прозорості та доброчесності в освіті шляхом розроблення, впровадження та перегляду етичних кодексів у педагогічній професії.

Усі принципи, що містяться в цій Рекомендації, застосовуються на різних етапах розроблення, впровадження та перегляду етичних кодексів. Ці принципи слід вважати доповненням до положень, які регулюють працевлаштування посадових осіб.

Поширення принципів та цінностей, включених до етичних кодексів, у поєднанні з керівництвом щодо їх впровадження, має бути віднесено до компетенції професійних об'єднань працівників освіти або органів влади згідно з національними політиками.

2. Визначення

Для цілей цього тексту нижче наведено основні терміни.

а. «Етичний кодекс» — це формулювання етичних норм для педагогічної професії, що встановлює стандарти етичної поведінки, яка очікується від викладачів, та інформує заінтересовані сторони сфери освіти про очікування від педагогічної професії в контексті поведінки і ставлення під час взаємодії з нею.

б. «Викладач» — будь-яка особа, яка надає освіту та/або проводить навчання учнів чи студентів усіх рівнів у всіх секторах освіти і професійної підготовки в контексті формальних та/або неформальних навчальних процесів. Визначення терміна «викладач» поширюється на весь персонал, який має викладацькі обов'язки, включно з дослідниками, постдокторантами, аспірантами та/або експертами з професійної освіти.

с. «Педагогічна професія» — колективне визначення професійних викладачів у структурному та організаційному контексті, де вони працюють.

д. «Орган влади» — будь-який орган виконавчої чи законодавчої влади або адміністративний орган національного, регіонального чи місцевого рівня, включно з фізичними особами, наділеними виконавчими або адміністративними функціями чи повноваженнями.

е. «Професійний орган» — організація, окремі члени якої ведуть відповідну практичну професійну діяльність. Зазначена організація, включно з профспілками, здійснює контроль рівня та обсягу знань, навичок, поведінки та ведення вказаної професійної діяльності.

ф. Терміни «учні» та «студенти» означають усіх здобувачів освіти.

г. Термін «заінтересовані сторони сфери освіти» означає: шкільних вчителів, викладацький склад закладів вищої освіти, учнів шкіл, студентів закладів вищої освіти, батьків/опікунів учнів та студентів, роботодавців та управлінців освітньої системи, відповідних посадових осіб, політичних лідерів та представників широких кіл громадянського суспільства.

3. Призначення етичних кодексів

Етичні кодекси є вираженням моральних та етичних цінностей і принципів. Відповідно до цілей цієї Рекомендації, вони слугують розвиткові та підтримці етичної поведінки у педагогічній професії. Кодекси та заходи з їх впровадження можуть спрямовувати, підтримувати та здійснювати професійне інформування викладачів про обов'язок ведення викладацької діяльності без дискримінації та з максимальною увагою до якості освіти, добробуту студентів.

Органи влади та професійні органи мають сприяти культурі етики у педагогічній професії на всіх етапах розроблення кодексів (розроблення, впровадження та перегляд) та керуватися у своїх діях наведеними нижче принципами.

4. Керівні принципи

При розробленні етичних кодексів для педагогічної професії органам влади та професійним органам слід дотримуватися таких принципів:

Процеси, засновані на цінностях

4.1. Обов'язкове дотримання основних принципів етичної поведінки

1. переконатися у відповідності етичних кодексів моральним та етичним принципам і стандартам, що базуються на основних цінностях Ради Європи; прагнути поширення й підтримки демократії, прав людини та верховенства права; та виявляти тверду прихильність принципам рівності, справедливості та інклюзії в освіті;

4.2. Зобов'язання щодо досягнення високої якості освіти

2. розглядати етику, прозорість і доброчесність як ключові умови для досягнення високої якості освіти, а також урахувати їх у процесах забезпечення якості;

Розширення прав і можливостей заінтересованих сторін сфери освіти

4.3. Контекст застосування етичних кодексів

3. забезпечити відповідність професійних кодексів професійному контексту спільноти освітян своєї країни і регуляторного середовища, в якому працюють викладачі та школи, а також їхню доступність та актуальність для всіх викладачів;

4. переконатися, що етичні кодекси і заходи з їх застосування відображають спільні цінності та принципи педагогічної професії й широких кіл спільноти освітян;

5. переглянути та внести поправки до кодексів у разі необхідності відображення змін, що сталися в освітньому середовищі;

4.4. Спільна відповідальність усіх заінтересованих сторін сфери освіти

6. заохочувати й надавати заінтересованим сторонам можливість участі у розробленні та перегляді етичних кодексів для педагогічної професії з метою встановлення відповідальності за дотримання стандартів, закріплених у кодексі. Підхід залучення та участі забезпечує закріплення кодексів як невід'ємної частини культури спільноти освітян;

4.5. Навчання та професійний розвиток

7. переконатися, що знання та розуміння етичних питань є невід'ємним аспектом професійного розвитку викладачів;

8. заохочувати етичну поведінку викладачів шляхом розширення можливостей педагогічної професії, серед іншого, через надання належної під-

тримки й ресурсів, встановлення високих професійних стандартів та обізнаність із правами та обов'язками;

9. включити підвищення рівня обізнаності й навчання до етапу впровадження кодексів із відповідним адаптуванням до різних етапів професійного розвитку викладачів, починаючи зі здобуття педагогічної освіти і продовжуючи початком професійної діяльності та під час подальшого професійного розвитку;

4.6. Підтримка безперервного професійного розвитку

10. створити умови для безперервної підтримки професійного розвитку фахівців у сфері освіти;

11. поширювати програми професійного розвитку, які відображають чинні кодекси та реагують на нові виклики, що постають перед суспільством;

4.7. Розширення можливостей професійних органів

12. заохочувати постійну підтримку з боку професійних органів, відповідальних за кодекси, щоб допомогти викладачам їх впровадити;

13. надавати підтримку школам, закладам вищої освіти та професійним органам у справедливому та неупередженому дотриманні кодексів;

14. забезпечити судовий розгляд усіх рішень щодо дотримання етичних кодексів у разі їх оскарження, щоб гарантувати неупередженість, справедливість і належне обґрунтування процесу і прийнятого рішення;

Механізми інституційної підтримки

4.8. Демократичне та етичне управління освітніми системами і закладами

15. вжити належних заходів для побудови управління в освітній системі та окремих закладах освіти на принципах демократичної участі всіх впливових заінтересованих сторін, а також забезпечити етичність такого управління з боку інституційних очільників;

4.9. Автономія та незалежність окремих закладів

16. розробити заходи для надання відповідної автономії окремим закладам заради уникнення надмірного політичного контролю у сфері освіти;

4.10. Баланс між системами підзвітності та етичними принципами

17. забезпечити належний баланс між заходами із дотримання професійних норм та розвитком культури етики шляхом поширення принципів етичної та професійної поведінки;

4.11. Міжнародна співпраця

18. спиратися на досвід міжнародних партнерів та організацій при розробленні власних політик;

19. заохочувати всі заінтересовані сторони сфери освіти до участі у відповідних міжнародних організаціях та мережах, а також забезпечувати їх належними ресурсами для цього;

5. Оцінка та аналіз

20. Державам-членам рекомендується регулярно проводити оцінку стратегій та політик, прийнятих ними згідно з цією Рекомендацією, та адап-

тувати їх відповідним чином. Держави-члени мають публікувати результати таких оцінок на платформі ETINED. За потреби вони можуть прохати Раду Європи та платформу ETINED про допомогу.

ПЕРЕКЛАД З АНГЛІЙСЬКОЇ: Юлія СІРОШ

ЛІТЕРАТУРНА РЕДАКТОРКА: Світлана Глущик

ПЕРЕДНЄ СЛОВО, ВЕРСТКА: Євген Ніколаєв

УСІ ВИПУСКИ БЮЛЕТЕНЯ ЧИТАЙТЕ НА РЕСУРСІ
WWW.SKERTIC.IN.UA

Публікація видана в межах Ініціативи з розвитку аналітичних центрів в Україні, яку виконує Міжнародний фонд «Відродження» у партнерстві з Ініціативою відкритого суспільства для Європи (OSIFE) за фінансової підтримки Посольства Швеції в Україні.

Думки та позиції, викладені у цій публікації, є позицією авторів та не обов'язково відображають позицію Посольства Швеції в Україні, Міжнародного фонду «Відродження» та Ініціативи відкритого суспільства для Європи (OSIFE).

Ця публікація поширюється на умовах ліцензії CREATIVE COMMONS: Із Зазначенням Авторства — Некомерційна — Поширення На Тих Самих Умовах 4.0 Міжнародна (CC BY-NC-SA 4.0)